Serie nouă
septembrie 2010
9
(CXI)
36 pagini
9 lei

AM ACTUALITATEA MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

Ediție jubiliară a Concursului "Darclée"
Muzică... la munte
Opera "Carmen" la Sibiu
Mamaia 2010
Stufstock 2010

În imagine: *Membrii Teatrul de balet din Sibiu*

Muguri de brad

Liviu DĂNCEANU

Photo: Mihai Cosma © 2010

Există, în muzica savantă, două feluri de fracturi (cadențe): 1) dramatice, mărețe – care survin în plină detentă a fluxului muzical, încununând un travaliu sonor impunător; 2) neutre, discrete – care nu fac altceva decât să igienizeze textul muzical, trasând ecartamentul frazelor şi perioadelor, ori evacuând surplusul de aporie sonoră. Cele dintâi sunt tragice, dar, în nici un caz, umile. Cele din urmă sunt obediente, dar nu şi răscolitoare.

În ordine cantitativă, compozitorii se împart în două mari categorii: incontinenții şi constipații. Compozitorul-incontinent: mai bine las să-mi „scape" o sută de lucrări mediocre, decât să rămână una formidabilă nescrisă. Compozitorul-constipat: mai bine să nu scriu o lucrare bună, decât să compun o sută de lucrări proaste.

Nu ştiu dacă, atunci când a lansat termenul neofilie, Lorenz a vrut să caracterizeze timpurile actuale. Ştiu însă că, predilect, compozitorul modern suferă de neofolie persistentă. Şi nu exagerez de loc, afirmând că iubirea de nou este o suferință (altminteri necesară unei personalități aflate în pline construcție). Boală a copilăriei şi adolescenței, în forma ei acută (vaccinabilă, deci, tratabilă), neofilia devine malefică atunci când, la maturitate şi bătrânețe, se cronicizează, ajungând să fie obsesivă şi incurabilă. Una este să contractezi o boală de creştere, care imunizează într-un fel organismul creatorului, şi alta e să fii contaminat ireversibil de acel virus al repudierii trecutului şi îmbrățişării neselective a viitorului. Cel puțin în arta sunetelor, nu tot ce vine „după" e „beton", iar tot ce a fost „înainte" e „naşpa".

O muzică, atunci când nu e comică, îl obligă pe autor (şi nu mai puțin pe ascultător ori interpret) să se scufunde în subteranele sufletului, ațâțând melancoliile pulverizante, nostalgiile pustietoare. Iar când o muzică nu e gravă, adâncă, invită la anodin, la derizoriu, facilitând scărpinatul ori masajul la nivel epidermic. În mod bizar, omului (implicit, muzicianului) modern îi e din ce în ce mai frică de tot ce intră în conexiune cu partea absconsă a ființei lui, în care evită să coboare şi pe care refuză să o scormonească. Şi-atunci, se refugiază, iată, în comic sau în derizoriu, adică în formele cele mai la îndemână de relativizare a oricărei nostalgii, melancolii, gravități ori adâncimi existențiale. Comicul şi derizoriul sunt, astăzi, ca nişte detergenți deosebit de eficienți, cu care ne curățim de propriile noastre dileme. Unde mai pui că, pretutindeni, curge atâta apă (de ploaie) !

Mă gândesc la compozitor ca la un arbore ce-şi înfige rădăcinile în solul fertil mustind de zvonuri de sunete şi miresme, iar la opusul muzical ca la un cerc imprimat pe trunchiul individului vegetal, contribuind la vârsta lemnului însuflețit. Dacă însă în natură cercurile însumează timpul arborelui, în cultură opusurile scad timpul compozitorului. Cu cât i se adaugă cercuri, cu atât arborele sporeşte în etate; cu cât împlineşte mai multe opusuri, cu atât vremea compozitorului se împuținează..

Plaja publicului-țintă devine, odată cu trecerea timpului, tot mai îngustă. Pe de o parte, compozitorii baroci sau clasici se adresau deopotrivă prezentului şi viitorului, în timp ce compozitorii contemporani se adresează eminamente prezentului (viitorul fiind incert şi, în orice caz, problematic). Pe de altă parte, creația muzicală savantă devine din ce în ce mai savantă (fiind tot mai anevoie utilizabilă). Cu cât ne adâncim în desişul timpului, ori cu cât se fac mai multe progrese în polisarea mecanismelor componistice, cu atât populația căreia arta muzicală i se adresează se împuținează.

DIN SUMAR

Festivalul şi Concursul Internațional *Hariclea Darclée* 2-3
Amintirea lui George Enescu 4-5
Centenar Mircea Hoinic 6
Vacanțe muzicale la P. Neamț 7
Pe urmele lui Chopin 8
"Carmen" de Bizet la Sibiu 9
Studenți clujeni la Bayreuth 11
Ravi Shankar 12
Universitaria 13, 18
"Muzica Palatelor Româneşti" 14-15
Punctul pe j... azz 19
Mamaia 20-23
Muzica pe litoral 24-25
Discuri 33-34
Stufstock 2010 36

Darclée 2010

Mariana Nicolesco:
«Ediția jubiliară din acest an a fost pur şi simplu extraordinară»

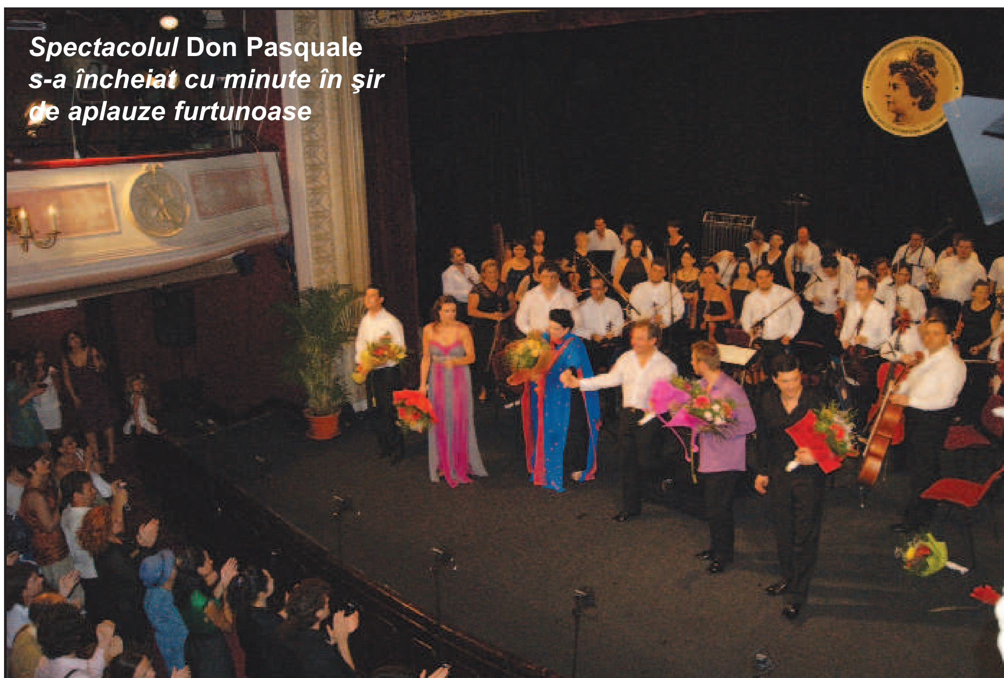
Soprana Edith Borsos din România şi baritonul Alvaro Lozano Gutierrez din Spania sunt câştigătorii *Marelui Premiu Darclée*

Recent s-a încheiat cu mare fast Festivalul şi Concursul Internațional de Canto *Hariclea Darclée*, celebrând 150 de ani de la naşterea legendarei soprane şi 15 ani de la crearea marilor manifestări închinate la Brăila memoriei sale.

«Ediția jubiliară din acest an, a declarat Mariana Nicolesco, creatoarea şi sufletul acestor evenimente de răsunet mondial în arta cântului, a fost pur şi simplu extraordinară». Juriul internațional prezidat de Nicolae Herlea a avut misiunea dificilă de a-i alege pe cei mai buni dintre cei 187 de concurenți înscrişi în competiție, laureații fiind ovaționați îndelung în Gala de duminică seara, 8 august, pe scena pe care Darclée debuta cu aproape 130 de ani în urmă.

Marele Premiu Darclée 2010, oferit de Banca Națională a României, a revenit sopranei Edith Borsos din România şi baritonului spaniol Alvaro Lozano Gutierrez.

Premiul I, oferit de *Luxten* : baritonului Alexey Lavrov din Rusia, mezzosopranei Sanja Djurdjevic din Serbia şi tenorului Cristian Mogoşan din România.

Spectacolul Don Pasquale *s-a încheiat cu minute în şir de aplauze furtunoase*

Mariana Nicolesco şi deținătorii Marelui Premiu

Premiul II, oferit de domnul Jean Boghici din Rio de Janeiro, fost elev al Liceului *Nicolae Bălcescu* din Brăila, l-au obținut sopranele Iulia Dan şi Veronica Anuşca din România şi soprana Valentina Nafomiță din Republica Moldova.

Premiul III, oferit de Prințul Dimitrie Sturdza, l-au câştigat soprana Luiza Fatyol, baritonul Bogdan Baciu şi soprana Adela Zaharia, toți din România.

Au mai fost acordate *Premiul de Excelență, Premiul Special al Juriului, Premiul Fundației Darclée* şi *Premiul pentru cel mai tânăr interpret*, pe care le-au obținut tinere voci din România, Republica Moldova, Australia, Rusia, Polonia, Letonia, Armenia, China, Germania şi Statele Unite ale Americii.

Concert Extraordinar Chopin, Schumann, Darclée

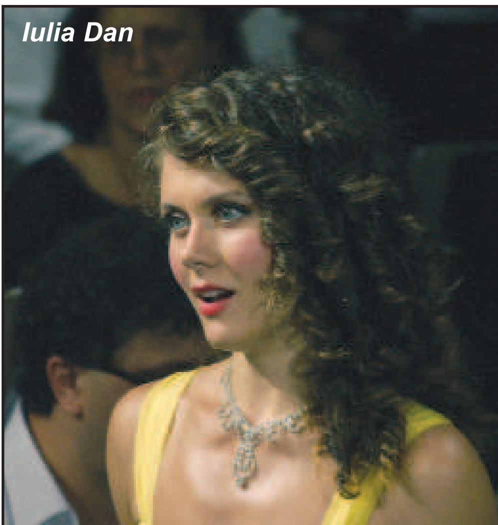
Tradiția instaurată de Mariana Nicolesco de a celebra la importante aniversări sau comemorări mari artişti din trecut al căror geniu rămâne exemplar pentru tinerele generații a continuat în acest an cu senzaționala interpretare de către pianistul Matei Varga a integralei celor 24 de *Preludii op. 28* de Chopin şi cu splendidul *Trio în re minor op. 63* de Robert Schumann, oferit de renumitul *Münchner Klaviertrio* compus din pianistul Donald Sulzen, violonistul Michael Arlt şi violoncelistul Gerhard Zank, marcând împlinirea a

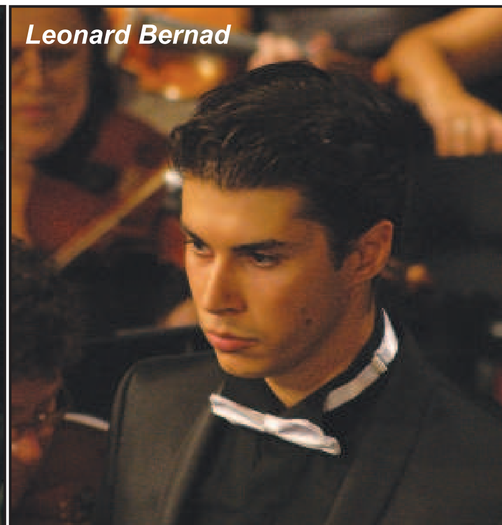

Concertul de pe Esplanada Dunării, la final

200 de ani de la naşterea celor doi mari pianişti şi compozitori. În Omagiul Haricleei Darclée, *Münchner Klaviertrio* a acompaniat-o pe soprana Iulia Dan în aria Mariei *Infausto imene... Havvi un Dio* din opera *Maria di Rohan* de Donizetti, interpretată cândva de Darclée, operă cântată şi înregistrată pe CD de Mariana Nicolesco.

Atmosferă magică la celebrările Darclée

Mariana Nicolesco a prezentat în premieră absolută moneda *Darclée* emisă de Banca Naţională a României şi volumul *Darclée* de René Seghers, în curs de apariţie. Ea a fost ovaţionată după fiecare dintre cele zece arii din repertoriul lui Darclée în interpretarea sa, proiectate pe ecran pentru a ilustra conferinţa muzicologului dr. Stephan Poen despre locul în istoria teatrului de operă al legendarei soprane.

Iulia Dan

Leonard Bernad

Valentina Nafornița

Veronica Anuşca

Reprezentaţia cu opera *Don Pasquale* de Donizetti a ridicat sala în picioare, entuziasmată de splendoarea vocilor, de măiestria cântului şi de talentul actoricesc şi comic al tinerilor interpreţi. Publicul i-a aplaudat îndelung pe basul Zoltan Nagy în rolul titular, laureat al ediţiei 2007, pe soprana Luiza Fatyol, pe baritonul Bogdan Baciu şi pe tenorul Ovidiu Daniel.

Marele Concert de pe Esplanada Dunării cu arii, coruri şi momente orchestrale din opere interpretate cândva de Hariclea Darclée, a pus în valoare vocile extraordinare şi arta unui mare număr de tineri artişti excepţional pregătiţi şi de o mare prestanţă scenică. Ei i-au încântat pe miile de brăileni veniţi să-i asculte. La finele minunatei serate, Mariana Nicolesco, mare Maestră de Ceremonii până atunci, punându-şi în valoare tinerii prieteni, ne-a amintit că este o Mare Preoteasă a cântului, surprinzând spre entuziasmul general al publicului, al celorlalţi artişti, al orchestrei şi al corului, când vocea sa de aur s-a ridicat deasupra tuturor intonând, cu toată compania, celebrul *Brindisi* din *La Traviata* de Verdi, operă care i-a adus de altfel faima mondială.

Ucenici, maeştri, miracole

19 august 2010, sala Cazinoului din Sinaia din parcul Ghica, 149 de ani de la naşterea lui George Enescu… şi muzica lumii: a lui Richard Strauss, Richard Wagner şi Piotr Ilici Ceaikovski, cântată de Orchestra Română de Tineret condusă de Cristian Mandeal, adică finalul Festivalului ctitorit de Marin Cazacu în urmă cu 11 ani! Un eveniment plin de energii binefăcătoare pentru spiritualitatea românească contemporană!

O măsură a profundei reverenţe faţă de genialul muzician George Enescu, compozitor, violonist, pianist, dirijor, filozof, patriot al acestui neam, căruia i-a construit prin fiecare dintre faptele sale o şansă de lumină în lumea cea mare!

Festivalul coagulează pe valea Prahovei, în Sinaia mai cu seama, de mai bine de un deceniu, devoţiunea pentru cultura a publicului, a interpreţilor din diverse generaţii. Festivalul curăţă spiritual, încărcă cu bine, răspândeşte încredere, anulează sleirea sufletească!

Marin Cazacu, acest apostol contemporan al lui George Enescu, se dăruieşte neobosit şi mereu învingător, nobilei fapte pe care a întemeiat-o împreună cu Cristina Cauteş, cea care până anul trecut a fost directoarea Centrului European de Cultură de la Sinaia, instituţie ce acum, din motive inexplicabile, atacabile din punctual de vedere logic, nu mai există.

Festivalul este dens, policrom, se adresează tuturor, este deschis spre oricine, a devenit o tradiţie.

Festivalul aduce pe scenă artişti consacraţi, de mare preţ. Maestrul Valentin Gheorghiu este un invitat ce aduce mereu cu sine mărturia artistului ce s-a format în lumina enesciană! Cei care s-au ocupat de instruirea orchestrelor **Sinfonietta Junior** şi **Română de Tineret**: violonistul Bogdan Zvorişteanu, violiştii Marius Nichiteanu şi Cristian Ifrim, contrabasistul Sândel Smărăndescu, violoncelistul Marin Cazacu, apoi Roxana Gheorghiu, Steluţa Radu, Maruxa Llorente, Bianca-Luigia Manoleanu şi Remus Manoleanu, Elisabeth Ganter, **Romanian Piano Trio** (Alexandru Tomescu, Răzvan Suma, Horia Mihail), Andrei Licareţ, tineri din orchestre grupaţi în ansambluri camerale diverse, au semnat semnat interpretativ afişele **Festivalului Enescu şi muzica lumii ediţia 2010.**

Marin Cazacu

Orchestrele îmi par a fi esenţă de aleasă nobleţe, dătătoare de ţel şi viitor acestui demers superb! Tineri din întreaga ţară vin aici din 2008 pentru a cânta dirijaţi de Cristian Mandeal. Orchestra a devenit un bun naţional şi este extraordinară! Afişul acestei veri a cuprins opusuri dificile, complexe, redate cu exigenţă, cu profesionalism, coerenţă, entuziasm! Cele trei concerte, de la Buşteni, Bucureşti – Ateneul Roman, Sinaia au fost senzaţionale! R. Strauss – *Don Juan*, Wagner – *Preludiu* si *Moartea Isoldei*, Ceaikovski – *Simfonia a IV-a*, capodoperele acestea au fost tălmăcite cu exigenţa celor ce tind spre imaginea ideală a muzicii!

Sinfonietta Junior s-a născut în această vară. Condusă de Horia Andreescu, şi ea a prezentat lucrări dificile: *Simfonia nr. 40* de Wolfgang Amadeus Mozart, *Simfonia copiilor* de Leopold Mozart, regizată…ludic!..., *Simfonia nr. 1* de Beethoven.

Marin Cazacu a avut şi grijă de a pune în program în ziua finală, aniversară, muzica lui Enescu, cântată de cei tineri: *Legenda* pentru trompetă cu Corneliu Meici, *Konzertstuck* pentru violă cu Ladislau-Cristian

Andriş, *Cantabile* şi *Presto* pentru flaut cu Cristina Bojin şi *Sonata a III-a, "în caracter popular românesc"* (p. I-II) cu Iulia Ghindă, la pian Verona Maier.

Mulţi, mulţi ani acestui Festival intru amintirea lui George Enescu, multă putere celui ce ne-o dăruieşte!

Ecaterina STAN

Horia Andreescu şi SInfonietta Junior

Întâlniri cuceritoare

Este unul dintre festivalurile care… are de toate – şi muzică bună şi interpreţi excelenţi din generaţii diverse şi seri camerale de elită şi întâlniri adesea cuceritoare cu pagini celebre şi accesibile în aer liber şi revenirea unor artişti români din străinătate pentru a cânta din nou alături de colegi minunaţi din ţară -, dar mai ales o concepţie şi o organizare impecabilă, datorată fondatorului Marin Cazacu, factotum incredibil, totodată interpret de clasă. Iar anul acesta s-a întrecut pe sine, reuşind, pe lângă Orchestra Română de Tineret (creată acum trei ani, vie, trăind intens, cu bucurie, fiecare clipă de muzică), mereu mai performantă sub bagheta lui Cristian Mandeal, acum într-un program extrem de dificil şi spectaculos, să realizeze şi Orchestra Sinfonietta Junior, cu Horia Andreescu la pupitru, cei la vârsta „pantalonilor scurţi" cucerind prin calitatea sonoră, omogenitate, fluenţă şi culori, colaborând (şi în acest caz) impecabil cu dirijorul care „s-a jucat" cu un umor şi o spontaneitate ce depăşea orice aşteptare. Cred că serile simfonice au fost, totuşi, puncte culminante în ediţia 2010, alături de iniţiativa de a-i „arunca" pe cei tineri şi în concerte de cameră sau de agrement – o şcoală pe care doar un pedagog de nivelul şi generozitatea lui Marin Cazacu o poate oferi viitorilor artişti, cu inteligenţă, totdeauna cu un zâmbet şi un firesc uluitor. Ce să admir mai mult? Totul.

Anca FLOREA

Cristian Mandeal şi Orchestra Naţională de Tineret

Investiţie în viitor

Ceea ce realizează în această perioadă Marin Cazacu, Horia Andreescu şi Cristian Mandeal reprezintă o veritabilă investiţie pentru viitorul vieţii noastre muzicale, pentru viitorul culturii noastre. Supravieţuirea în planul existenţei cotidiene, aspect cardinal al societăţii actuale, la noi rămâne cu totul neîndestulătoare dacă aceasta nu este împlinită în planul existenţei spirituale. Crearea şi susţinerea celor două orchestre de tineret, **Sinfonietta Junior** şi **Orchestra Naţională de Tineret**, reprezintă aspecte ce ţin de firescul cotidian în care se mişcă o societate civilizată, constituie un pas important spre normalitate. Este un act educativ şi unul artistic, ambele întremătoare. In compania tinerilor muzicieni, a maeştrilor lor, redobândim speranţa că, într-un viitor nu foarte indepărtat, viaţa noastră, inclusiv cea muzicală, îşi poate găsi un făgaş normal.

Dumitru AVAKIAN

Recuperarea trecutului

Istanbul – capitală culturală europeană în anul 2010, oraş cu o atmosferă incredibilă, obositor prin forfota continuă, un oraş zgomotos, viu la orice oră, extrem de colorat. Oraşul te îmbie cu o extraordinară paletă olfactivă, mirosuri care se îmbină, de castane coapte, porumb pe jăratec, kebab, peşte abia scos din mare. Istanbul – oraş al regăsirii trecutului nostru muzical, unde la 27 iunie 2010, la Palatul Cantemir din Fener, a fost deschis un spaţiu dedicat artelor – Istanbul Balat Art Square, ceremonia fiind urmată de un concert al Formaţiei **Imago Mundi**. În faţa unui public numeros şi entuziast, ansamblul condus de oboista Oana Mariş a interpretat lucrări de Barbu Lăutaru, Anton Pann şi Dimitrie Cantemir.

Originală această apropiere de muzica veche şi redarea ei prin îmbinarea instrumentelor specifice vremii: cobză, darbuka, bendir, cu cele moderne: flaut, oboi, chitară, vioară. Rafinament, virtuozitate, plăcere de a cânta – aşa poate fi caracterizată evoluţia formaţiei noastre. Oana Mariş, Daniel Ivaşcu, Ştefan Barbu, Cătălin Ştefănescu, Adrian Buciu şi Cristian Stănoiu au fost aplaudaţi îndelung de un public turc atras de sonorităţile interesante, de ritmurile incitante, dar şi de proiecţii video inspirate.

Iată că şi România se poate mândri cu înaintaşii săi muzicali şi poate promova un produs cultural inedit. Muzica domnitorului Dimitrie Cantemir, îmbibată de influenţe turce, armene, sefarde a început să fie recuperată şi din ce în ce mai apreciată, mai ales după apariţia la case celebre a 4 CD-uri. Două versiuni sunt de referinţă: una semnată de marele Jordi Savall şi al său ansamblu **Hesperion XXI**, iar cealaltă de ansamblul turc **Kantemir** - specializat în interpretarea muzicii medievale.

Proiectul Isvor al Formaţiei Imago Mundi a fost lansat la Palatul Mogoşoaia, iar la Istanbul a fost la prima lui prezentare în afara ţării. Aici a contribuit atât la afirmarea internaţională a creaţiei româneşti, cât şi la promovarea unui spaţiu special pentru români, palatul care i-a aparţinut lui Dimitrie Cantemir şi care se află lângă Patriarhia Greco-Ortodoxă, la capătul lui Sancaktar Yokuşu, unde ar fi căzut în luptă, la 1453, ultimul împărat bizantin, Constantin al XI-lea.

Sebastian CRĂCIUN

Centenar MIRCEA HOINIC

Damian VULPE

Descins de pe meleagurile Bucovinei, Mircea Hoinic s-a născut acum un veac, la 11 septembrie 1910, în Cernăuţi.

Acolo a avut ocazia să-şi formeze o cultură solidă urmând Liceul „Aron Pumnul" şi devenind Licenţiat al facultăţii de Teologie. Muzica ce i-a călăuzit paşii în întreaga sa viaţă, tot Chişinăului o datorează, acolo urmând Conservatorul. Perfecţionarea în domeniu a urmat însă la Bucureşti, la Academia Regală de Muzică, unde la aceasta şi-au adus contribuţia alte personalităţi de vază ca Dimitrie Cuclin sau Mihai Jora în latura componisticii, Ştefan Popescu în ale dirijatului corale şi Dimitrie Dinicu în ale violoncelului.

Cernăuţi a fost şi oraşul în care şi-a desfăşurat primii ani de activitate (din 1938), ca profesor şi ca instrumentist.

Conjunctura creată de desfăşurarea războiului a făcut ca muzicianul să se îndrepte către alte regiuni mai sigure, precum Banatul, unde trebuia să ajungă şi întregul Conservator bucovinean, dar au ajuns numai câţiva muzicieni, dintre care o parte au rămas aici tot restul vieţii. Între aceştia se numără şi Mircea Hoinic, cel care se va contura ca o personalitate în cele patru direcţii de activitate; pedagogică, componistică, dirijorală şi de instrumentist.

Tânărul muzician este de la început încadrat ca profesor la Conservatorul condus de Sabin V. Drăgoi, dar se implementează repede în mai toate problematicele muzicale ale oraşului de pe Bega. Putem spune că este membru fondator al Orchestrei Filarmonice în care activează ca violoncelist peste 20 de ani, şi de asemenea cel care a pus bazele corului profesionist al instituţiei.

Dirijatul coral ajunge chiar de prim ordin în activitatea lui Mircea Hoinic. El porneşte prin aportul său la Ansamblul „Flacăra" (germenul instituţiilor muzicale timişorene), ca apoi prin crearea în 1951 a corului să pună bazele Corului Academic al Filarmonicii, de care se leagă cele mai multe succese. Activitatea dirijorală îl preocupă şi după încetarea muncii la conducerea ansamblului filarmonic, formându-şi corala „Cantilena".

Legătura cu cântarea corală şi cu muzica simfonică a dus desigur şi la exprimarea artistică inerentă unui muzician de valoare – creaţia componistică. De la lieduri şi coruri la muzica instrumentală din care nu lipsesc formele ample de concert sau simfonie, putem observa o evoluţie a limbajului său. Mircea Hoinic a reuşit să îmbine filonul folcloric de obârşie bucovineană cu cuceririle muzicale ale epocii, de care s-a despărţit doar fără de voie la 26 martie 1986. Cele două suite simfonice „Scene de balet" şi mai ales *Simfonia a II-a* dar şi cântecul său de lebădă intitulat semnificativ „Curcubeu peste ţară" ne-o dovedesc cu prisosinţă.

Vacanțe Muzicale
la Piatra Neamț

Ioan AMIRONOAIE

În ciuda vitregiilor care au copleşit de o bună bucată de vreme spațiul românesc, iată că prin efortul unor oameni care mai nădăjduiesc că teritoriul culturii adevărate poate fi ferit încă de patimile şi, mai ales, pătimirile contemporaneității, teritoriul consacrat de aproape patru decenii unei manifestări de excepție a fost populat şi în acest an. Cel puțin aşa a reieşit în urma întâlnirii cu „boardul“ (savuros acest termen; la modă precum FMI-ul!) Vacanțelor. Organizatorul acestei ediții a „Vacanțelor Muzicale la Piatra Neamț“ a fost, ca de obicei, Centrul pentru Cultură şi Arte „Carmen Saeculare“ Neamț, alături de finanțatori - Consiliul Județean Neamț şi Consiliile Locale ale municipiilor Piatra Neamț şi Roman -, iar parteneri Complexul Muzeal Județean Neamț, Teatrul Tineretului şi Liceul de Artă „Victor Brauner“ Piatra Neamț. Ca şi în ultimii doi ani, preşedintele festivalului a fost prof. dr. Theodore Coresi (Austria), cea de pian fiind coordonată de distinsa doamnă Carmen Daniela Gililov (Germania).

Prof.dr. Theodore Coresi

Uvertura

Vineri seara, 2 iulie, la ora 21, în Piața Turnului din Piatra Neamț a fost declarată deschisă cea de a XXXIX-a ediție a Festivalului muzical din cadrul „Vacanțelor Muzicale la Piatra Neamț“. Ca şi altădată, concertul inaugural a fost asigurat de Orchestra simfonică a Filarmonicii „Mihail Jora“ din Bacău la pupitrul căreia s-a aflat dirijorul Iurie Florea, director artistic al Operei Naționale din Bucureşti. Chiar dacă, după cum am observat, publicul reacționează însuflețit mai ales la „Carmen“ sau „Radetzky Marsch“, cele mai realizate momente, din punct de vedere expresiv şi, implicit, emoțional, au fost oferite de Intermezzo-ul operei „Cavalleria Rusticana“ de Pietro Mascagni, Intermezzo-ul la „Manon Lescaut“ de Puccini sau, ca să mai dăm un exemplu fericit, de Uvertura la „Forța destinului“ de Verdi. În ciuda faptului că nu s-a găsit încă formula satisfăcătoare a redării amplificate a orchestrei - din care pricină sonoritatea şi omogenitatea ansamblului era percepută distorsionat - membrii acesteia au demonstrat că filarmonica băcăuană a devenit un ansamblu orchestral demn de numele pe care îl poartă şi că profesionalismul e la el acasă. La aceasta a contribuit, de bună seamă, şi prestația dirijorală corectă, riguroasă, formată în bunele tradiții ale şcolii ruse, a lui Iurie Florea, un conductor care, în ciuda faptului că foloseşte maniere specifice muzicii corale - de la lipsa baghetei până la închiderile de frază - reuşeşte să imprime discursului muzical, cu o mare economie de mijloace, coerență şi originalitate.

Ieşenii se respectă

Universitatea de Arte „George Enescu“ din Iaşi ne-a oferit un program absolut de excepție, în cadrul căruia genul cameral a făcut uz de toate virtuțile lui, slujite de adevărați profesionişti.

(*Continuare în pag.26*)

Pe urmele lui Chopin

28 iunie 2010

Am intrat în Polonia, o țară verde în care şoselele urcă şi coboară urmând desenul reliefului vălurit. Nici casele nu sunt aliniate, punctând într-un colorit pastel nuanțele de verde ale generoasei naturi. Aşezările rurale păstrează încă pitorescul lor, lipsit de artificialitate.

Polonia de azi, între cele două tururi de scrutin ale prezidențialelor programate după tragedia de la Smolensk, pulsează de viață. Vedem rar afişe electorale, semn al cumpătării şi responsabilității într-o țară greu încercată în acest an. Se construieşte mult. Este o țară profund catolică, o dovedeşte şi numărul mare de biserici, mai vechi sau mai noi, cu arhitectura tradițională sau cu îndrăzneala ultimelor decenii.

Deşi drumul este lung, eterogenul nostru grup (elevi, studenți, profesori şi alți invitați), beneficiază de intervențiile celui mai autorizat *conferențiar* al acestui ambițios proiect, autoarea monografiei *Frédéric Chopin,* prof. univ. dr. Lavinia Coman. Ne aflăm în compania unor mari personalități ale învățământului muzical universitar şi ale culturii româneşti, pianistul Viniciu Moroianu şi compozitorul Nicolae Coman. Sunt statornici prieteni ai Vâlcei muzicale care onorează acest prim pelerinaj muzical organizat de Şcoala Populară de Artă.

Seara, în sfârşit, intrăm în capitala Poloniei. Varşovia by night! Descoperim, rând pe rând, în inima oraşului, comorile pentru care turiştii nu contenesc să se perinde ca într-un ritual perpetuu de admirație şi respect.

29 iunie 2010

Varşovia, într-o dimineață senină de vară, îşi dezvăluie în lumina soarelui comorile din centrul istoric. La *Biserica Sfintei Cruci*, în pioasa atmosferă a slujbei, descopăr, mai întâi, un colț dedicat sfâşietorului *Katin 1940*. Îmi spun: va mai fi un loc al durerii, aici: *Katin 2010*. Apoi, înaintând uşor pe lângă bănci, zăresc stâlpul către care se îndreaptă toți pelerinii lui Chopin: acolo a fost depusă inima lui. Culorile drapelului polonez încadrează întreaga suprafață dedicată compozitorului. Mai jos de biserică este o veche clădire, cu două etaje; pe băncuța *cântătoare* (Notă: sunt bănci de marmură prevăzute cu un dispozitiv de declanşare a muzicii chopiniene, când te aşezi) din față citesc că aici a locuit Frédéric Chopin din anul 1827 până la data plecării spre Apus. Văd apoi Poşta *Saska*, de unde a plecat cu un poştalion, în după-amiaza zilei de 2 noiembrie 1830, fără să ştie că nu se va mai întoarce vreodată în patria sa.

Şi, din nou la drum, spre Zelazowa Wola, locul binecuvântat unde a deschis ochii spre lume, Frédéric Chopin.

Înăuntru rămân uluită! Totul este atât de auster, doar pianul lui Chopin, cele cinci tablouri ale familiei şi vasul cu flori albe care simbolizează sufletul artistului, dau o pâlpâire de viață acestui lăcaş. Pare a fi atmosfera unei chilii, cu albul pereților şi lemnul casei. De unde îmi vin în minte acele imagini de interior cu care am venit încărcată aici, aşteptând ca realitatea să mi le confirme? Doar Chopin a trăit în această casă câteva luni de viață… Lângă casă, bănci mari de lemn şi noi, ascultând muzica lui Chopin ce umple spațiul şi sufletele noastre. Alături, bustul său în piatră cu expresia unui tânăr melancolic... Rămânem mult timp în mijlocul acelei naturi inspiratoare, încărcată de farmecul locului şi de spiritul acelei mari conştiințe a omenirii care, de două veacuri nu încetează să ne cucerească.

30 iunie 2010

O zi la Cracovia. Şi câtă încântare, de la *Biserica Sfintei Maria* până la Wawel! Înălțăm priviri uimite spre înaltul catedralelor, cu vitraliile şi orgile magnifice. Am refăcut drumul funeraliilor preşedintelui Lech Kacinski, spre acea colină verde unde se înalță, maiestuos, complexul Wawel. În catedrală, locuri de veci ale regilor şi impresionante dovezi ale anilor de glorie. În adâncul catedralei ating marmura rece sub care au fost depuse rămăşițele preşedintelui polonez.

Afară simțim ritmul trepidant al unei vechi capitale europene fremătând de propria ei viață şi de invazia turiştilor. Orele curg repede şi ceasul plecării bate inevitabil. Un ultim popas al grupului nostru de români, la Auschwitz se constituie într-o lecție de istorie, mai ales pentru tânăra generație. Rămân la poartă, incapabilă să intru pe acel tărâm al terorii şi ororii. Grupuri, grupuri de turişti se perindă în soarele verii, într-un pelerinaj al neuitării.

Plecăm. Lăsăm în urmă o Polonie însorită, dârză, cu o necontenită rezistență în fața vicisitudinilor. Viața îşi continuă pulsația firească şi, în curând, acasă, vom rememora aceste zile când s-a împlinit proiectul *CHOPIN 200*. Sperăm să fie începutul *pelerinajelor muzicale* prin care Râmnicu-Vâlcea să devină inițiator al unor astfel de proiecte culturale în România.

Dorina ARSENESCU

Mega spectacol, la Sibiu

Doina MOGA

Opera „Carmen” de Bizet este singura lucrare de acest gen, care face, în urmărirea dramei, ca fiecare bărbat să se simtă bărbat şi fiecare femeie să se simtă femeie. Există în ea mister, dacă ar fi să amintesc doar lunecările în imprevizibilul vieţii şi actul final al uciderii eroinei, care este definitiv, după cum foarte inspirat scrie într-o poezie Marin Sorescu „că morțile pe scenă sunt cu mult mai adevărate decât cele ce apar în sens biologic”. De asemeni, este relevant faptul că o operă care a căzut lamentabil la premieră, încât compozitorul a murit de inimă rea în fața unui asemenea eşec, să fie de-a lungul istoriei poate cea mai cântată şi chiar dansată operă. În ea Bizet, a scris muzică spaniolă, deşi nu a fost niciodată în Spania. Uluitoarea combinație de arii, coruri, dansuri, în culoarea specifică zonei; contradicția între legal şi fantasma năucitoare a iubirii, totul se reconstituie într-o anumită privință, în biografia fiecăruia dintre noi. De aceea, alegerea acestei opere pentru un mega spectacol de şi pentru marele public, în Piața Mare din Sibiu, a fost mai mult decât fericită, dar şi inconştient de curajoasă în acelaşi timp, întrucât există precedente, mai ales ale unor renumite companii spaniole şi nu numai, care au făcut adevărate regaluri din ea. Cu siguranță, celor de la Sibiu nu le-a fost uşor. Dar a meritat. Mai ales că într-o lume frământată şi de multe ori lipsită de idealuri, Sibiul a deschis o poartă spre orizontul luminat de frumos şi imaginație al culturii, prin Teatrul său de balet – instituție unică în România, născut cu doi ani în urmă, din iubire, respect şi modelat cu pricepere, profesionalism şi care şi-a construit existența şi dezvoltarea cu un extraordinar spirit de echipă şi cu un entuziasm cuceritor. Mai important este faptul că ei nu s-au conceptualizat academic, în sensul elitist al cuvântului, ci au ieşit spre public, cu arta şi talentul lor, atingând acea generozitate de a-şi democratiza în mii şi mii de conştiințe, travaille-ul lor, care numai astfel putea fi aplaudat şi admirat. Aşa a apărut această a 8-a premieră. Iar o asemenea reuşita e rară, pentru că de obicei emoțiile şi lacrimile se consumă în spații închise, în conservatoarele săli de spectacol.

Sigur că organizatorii, în special directorul teatrului în cauză, dl. Ovidiu Dragoman, au intuit cu fantezie şi har, în spațiul Pieții Mari din Sibiu, un loc care chiar dacă nu seamănă cu Coloseumul din Verona, cu Teatrul Antic de la Orange sau cu spațiul de lângă Piramidele din Egipt, foarte potrivit pentru acest prim mega spectacol al teatrului unde au aplaudat îndelung 5.000 de spectatori.

La Sibiu, în seara fierbinte de 16 iulie 2010, trebuie să spun că efectul a fost surprinzător, făcându-mă bucuroasă că m-am aflat în emulația unei emoții generale deosebite. Dar tot criticul din mine nu a putut trece cu vederea, şi asta nu neapărat dintr-un spirit analitic, ci doar ca un spectator bine informat, câteva disonanțe, neconcordanțe ale acestui conglomerat: corul de copii cam firav, corul operei prea disparat şi fără omogenitate, solişti vocali buni, dar într-o competiție neloială, cu o voce nelucrată, dar specifică stilului spaniol şi în general, destul de paralel cu partitura, mulți în imposibilitate de a se pune de acord cu orchestra (foarte bună de altfel), excepție făcând componenții teatrului de balet care au fost într-un tandem de zile mari cu muzica. Dar toate acestea chiar nu au mai contat în fața succesului de public, deşi tot criticul din mine n-a putut să-şi reprime „fericita stupoare” în fața acestei improvizații geniale. Spectacolul va rămâne în conştiința publicului mult timp, ceea ce e foarte bine. Dar şi mai bine, este că istoria îl va consemna. Şi asta pentru că nicăieri în lume, cel puțin din câte am văzut eu, coincidență sau nu, momentul înjunghierii mortale a eroinei de către Don Jose, nu a fost marcat ca la Sibiu cu cele 11 bătăi ale clopotului bisericii, amintind parcă lumii faptul că, odată cu uciderea personajului atât de drag lui Bizet ce i-a adus moartea, destinul şi celestul l-a aşezat tot atunci în nemurire. Frison general, la care au contribuit major toți participanții, români şi străini, dar în mod deosebit prim balerina de talie mondială Corina Dumitrescu de la ONB.

Poveşti de viaţă...

cu muzică şi nu numai

Mircea ŞTEFĂNESCU

O discuţie cu domnul Dieter Stanzeleit atinge o felurime de aspecte. Recent, în 2007, domnia sa a publicat cartea autobiografică **Regina pierdută**, în care scrie că el s-a născut în România, la 28 noiembrie 1939, ca fiu al nepoatei regelui George VI al Marii Britanii, Nerissa Jane Irene Bowes Lyon, şi al Voievodului de Alba Iulia, Mihai I (repetăm, după cum susţine dl. Stanzeleit, n.red.). În anii Celui de al Doilea Război Mondial Nerissa se pare că ar fi fost agent secret al Londrei în România. După lovitura de stat de la 23 august 1944, ea şi fiul său Nicolae Vasile au fost arestaţi de serviciile speciale germane şi transportaţi la Berlin. Nicolae Vasile a fost abandonat şi, trecând prin

împrejurări înspăimântătoare, a fost adoptat într-un final de o familie germană, primind identitatea de Dieter Stanzeleit.

Dieter Stanzeleit s-a stabilit din 1996 la Bucureşti, după ce şi-a creat propriu său destin de succes în fosta RFG, în lumea muzicală şi in cea a afacerilor cu instrumente muzicale de mare valoare, devenind un specialist recunoscut internaţional în acest domeniu.

- În Germania am studiat vioara şi mult timp am fost concert-maestru la orchestrele simfonice din Kiel şi Dortmund, unde, printre faimoşii dirijori am avut şansa de a lucra şi de a-i cunoaşte pe marii Ionel Perlea şi Sergiu Celibidache.

- Paralel, împreună cu soţia mea, am organizat şi susţinut, în landul Schleswig- Holstein un program muzical pentru tinerii ascultători, cu concerte în castele şi biserici, şi asta timp de ani buni, iar succesul acestui program a fost atât de impresionant încât Justus Franz, celebrul pianist, a preluat acest model conferindu-i o amplă extindere, sub titulatura Schleswig-Holstein Festival.

- În landul Westfalia de Nord-Renania am salvat de la desfiinţare o orchestră simfonică… Cum mi s-a confirmat ulterior, argumentele mele au determinat votul unanim al partidelor parlamentare pentru susţinerea nelimitată în viitor a acestei formaţii muzicale. Şi sunt cel care a reuşit să impună în politica germană importanţa educaţiei muzicale timpurii.

- Mult mai recent, în 2004, urmare a iniţiativei mele, Ministerul German de Externe a făcut o donaţie de instrumente muzicale de excelentă calitate Filarmonicii George Enescu din Bucureşti. Eu personal am donat Filarmonicii George Enescu materialele de orchestră ale primelor simfonii de Haydn, ale unei simfonii de Sibelius...

- Fiica mea, Suzanne Stanzeleit a fost eleva lui Leonid Kogan, şi este un nume de referinţă în lumea concertistică internaţională. Suzanne Stanzeleit a fost nominalizată la premiile Grammy, pentru înregistrările ei cu muzica pentru vioară de Bartok. Fiul meu, Martin Stanzeleit, a fost elevul lui Cătălin Ilea şi trăieşte acum în Japonia unde apare constant pe afişele de concert şi de recital. Suzanne şi Martin au fost aplaudaţi şi admiraţi şi de publicul Filarmonicii George Enescu, în apariţii solistice de reală strălucire. Suzanne a realizat acum câţiva ani la Londra un admirabil CD cu cele trei sonate pentru pian şi vioară de George Enescu.

- Am fost profesor de vioară în Germania, şi studenţii mei au câştigat numeroase distincţii la concursurile internaţionale de interpretare şi mulţi dintre ei ocupă astăzi poziţii de conducere la orchestre de celebritate mondială.

- Sunt în România de aproape 13 ani şi cunosc, pot spune, bine viaţa muzicală românească şi apreciez în mod deosebit valorile de excepţie care o onorează. Cu toate acestea, când am făcut propuneri esenţiale acum câteva luni în timpul crizei existenţiale de la Filarmonica George Enescu, acestea au trecut practic neobservate.

- Când, cu sprijinul Directorului muzical general de la Berliner Philharmoniker, eu şi Preşedintele sindicatelor germane ale muzicienilor am propus o reformă în funcţionarea şi organizarea orchestrelor simfonice din România, faptul nu a trezit nimănui interesul. Pe de altă parte, sistemul român în universităţile de muzică este în cele mai multe cazuri prea puţin orientat spre aspectele practice. Nici unul dintre marii artişti ai scenei de concert şi de operă la scară mondială nu pot primi permisiunea de a preda, pentru că nu au titlul de doctor. David Oistrah, Emil Gilels, Jasha Heifetz, Nathan Milstein, Herbert von Karajan sau Benedetti Michelangeli n-ar fi avut nici cea mai mică şansă să predea la Bucureşti...

- Şi încă un fapt curios este că în România, potrivit legislaţiei muncii, chiar şi personalităţile muzicale remarcabile şi în deplinătatea forţei lor artistice, sunt pensionate la împlinirea vârstei de 65 de ani. Cristian Mandeal şi Horia Andreescu se află acum în această situaţie…

Studenți clujeni la Bayreuth

Tatiana OLTEAN

În ultimii ani, comunicarea interculturală şi schimburile de experiență sunt în continuă dezvoltare, procesul de învățământ axat pe domeniile vocaționale fiind indisolubil legat de contactul cu personalități interpretative de talie internațională. Acest proces, deloc nou în abordările apusene ale actului pedagogic şi cultural, are dublu-sens: Academia de Muzică „Gh. Dima" din Cluj-Napoca invită nume de referință ale interpretării vocale şi instrumentale de peste hotare pentru a susține cursuri de măiestrie în beneficiul studenților clujeni, în timp ce experiența şi tradițiile şcolii interpretative româneşti sunt împărtăşite tinerilor

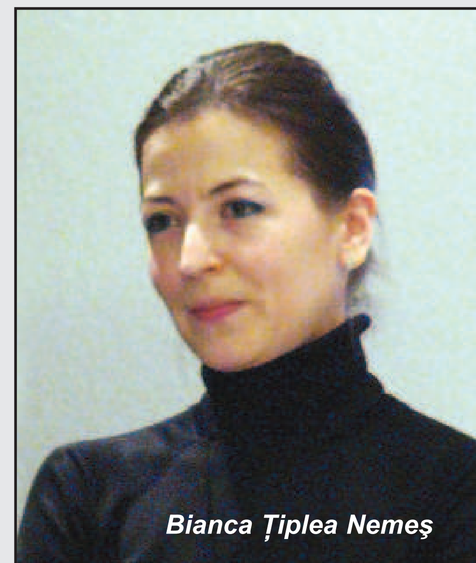

Adrian Pop

muzicieni din străinătate de către cei mai reprezentativi interpreți ce activează în corpul profesoral al instituției clujene.

În această lumină, am putea spune că oferta pentru studenții-artişti clujeni a fost, în anul universitar încheiat, foarte bogată: prin intermediul programelor *Erasmus* şi *Fullbright*, muzicieni de cea mai înaltă clasă, cu carieră mondială, precum **Robert Levin** sau **György Kurtág**, **Cordelia Höfer Teutsch** sau **Sherban Lupu**, au dăruit studenților Academiei de Muzică clujene o parte din experiența şi măiestria lor. Mai mult, o serie de alți reputați interpreți şi pedagogi ai instrumentului şi vocii, precum **Akio Koyama**, **Horiana Brănişteanu**, **György Lakatos, Amos Elkana**, **Ellen Rose**, **Ajtony Csaba** şi **Darius Brubeck** au onorat invitația Academiei de Muzică de a susține cursuri de măiestrie la Cluj. Din cadrul Academiei de Muzică „Gh. Dima", pianista prof.univ.dr. **Adriana Bera**, muzicologul lect.univ.dr. **Bianca Temeş** şi violonista lect.univ.dr. **Melinda Bereş** (vioară) au susținut cursuri de măiestrie şi, respectiv, conferințe de muzicologie la prestigioase instituții de învățământ muzical europene, precum *Universität Mozarteum,* Salzburg, *Universidad de Oviedo*, Spania şi, respectiv, *"Liszt Ferenc" Zenemüvészeti Egyetem*, Budapesta. De asemenea, cinci studenți au beneficiat de burse de studiu în importante conservatoare din Europa.

Tot în contextul promovării comunicării dintre Orient şi Occident – căci aceasta este şi deviza Festivalului *Jünger Künstler* de la Bayreuth – şase studenți români, Ovidiu Marc, Magia Rotaru, Fazakas Csaba, Elena Bartos, Ovidiu Borz şi Dorinel Puia, de la AMGD, s-au alăturat altor tineri artişti din 37 de țări ale lumii, pentru a face împreună artă de calitatea excelenței. Festivalul, înființat în 1950 sub patronajul compozitorului Jan Sibelius, a adunat de-a lungul timpului peste 25.000 de tineri artişti din peste 80 de țări. Cea de-a 60-a ediție, şi în acelaşi timp a 25-a consecutivă cârmuită de energica doamnă Sissy Thammer, Doctor Honoris Causa al Academiei de Muzică „Gh. Dima", a fost una dintre cele mai bogate, reunind 300 de studenți muzicieni, 200 de profesori, alături de colaboratori şi de organizatorii neobosiți ai manifestării.

Organizarea impecabilă a trădat o pregătire minuțioasă a

Bianca Țiplea Nemeş

întregului proiect încă de la finele ediției precedente: cele 31 de *workshop*-uri pentru solişti vocali, instrumentişti, ingineri de sunet şi de imagine, regizori, scenografi şi manageri în domeniul cultural, conferințe de muzicologie şi cele 100 de concerte (dintre care 2 spectacole de operă puse în scenă în cadrul Festivalului) şi evenimente în aer liber organizate pe perioada lunii august vorbesc de la sine despre magnitudinea Festivalului, desfăşurat pe mai multe paliere de lucru: cursuri de muzică de cameră şi de orchestră, de teatru muzical, proiectul „Orientul întâlneşte Occidentul", cursuri de producție video şi tehnici de înregistrare şi prelucrare audio şi video, seminarii de management cultural.

Tot din România au mai participat trei voluntari în departamentele de organizare (Alina Stan, Matei Pop, Corina Ceclan) şi, ca invitat, prof.univ.dr. **Adrian Pop,** rectorul Academiei de Muzică „Gh. Dima" din Cluj-Napoca.

Rezultatele excepționale ale muzicienilor români în mediul concurențial acerb al Occidentului sunt binecunoscute. De aceea, această latură a interculturalității şi a experienței dobândite în mijlocul unei comunități pline de culoare a muzicienilor de pe toate continentele se cuvine a fi în viitor cultivată cu şi mai mult interes.

Ravi Shankar – regele sitarului

Cleopatra DAVID

Am avut şansa să asist, în Nehru Park (situat într-o zonă selectă din New Delhi, Chanakyapuri), la concertul lui Ravi Shankar şi al fiicei acestuia, Anushka Shankar.

Originar din Bengal (Nord-Estul Indiei), descendent al unei familii cu tradiție în cultură, Ravi Shankar este binecunoscut pentru spectacolele de *fusion* din anii '60 realizate în colaborare cu violonistul Yehudi Menuhin sau cu The Beatles. Autor de concerte pentru sitar şi orchestră, duo-uri pentru vioară şi sitar,

lucrări pentru diferite instrumente soliste şi muzică de film, Shankar a fost un liant între Est şi Vest, primind distincții atât din partea statului Indian, cât şi premiul şi trei premii Grammy. Este poate cel mai important promotor al muzicii clasice indiene prin turneele mondiale realizate în anii '70 şi '80. Director muzical la *All India Radio* în anii '50, Ravi Shankar a avut chiar şi un mandat de senator în Parlamentul Indiei la finele anilor '80.

Nu a avut, însă, întotdeauna critica de partea sa. Muzicologii indieni îl consideră, în ciuda celebrității sale, cabotin. În muzica clasică indiană, nu virtuozitatea este urmărită în primul rând, ci efectul estetic strâns legat de precizia intonațională. Este necesar de precizat că intonația este netemperată, însă extrem de bine definită şi corectitudinea executării ornamentelor microtonale reprezintă cheia unei bune interpretări.

Concertul din seara zilei de 5 decembrie a fost organizat de Societatea de Promovare a Muzicii Clasice Indiene în rândul Tinerilor (*Society for the Promotion of Indian Classical Music and Culture amongst Youth* - Spic-Macay) în cadrul proiectului . Ravi şi Anushka Shankar au fost acompaniați de Rikhi Ram şi Sanjay Sharma la *tanpura* (instrument cordofon folosit pentru susținerea isonurilor), Bickram Ghosh, la *tabla* (instrument tradițional de percuție acordabil, alcătuit din 2 piese, specific pentru Nordul Indiei).

După un scurt documentar în care au fost prezentate viața şi începutul carierei muzicianului şi după ceremonia de aprindere a lămpii, au fost audiate în interpretarea celor doi sitarişti raga *Purvi Kalyan* şi un *Raag Maala,* însemnând „ghirlandă de *ragas*". *Raga* reprezintă esența muzicii indiene, termenul traducându-se „colecție de sunete având conținut estetic", iar în practică situându-se la granița dintre scară muzicală şi temă. Impropriu, termenul de *raga* denumeşte şi un gen muzical de factură cultă, în care interpretul are un rol foarte important, compoziția propriu-zisă reprezentând doar scheletul pe care acesta improvizează. Ghirlanda de *raga* a fost însoțită de cea de *tala,* sau construcțiile ritmice din muzica clasică indiană.

Ambele *ragas* în stilul *Hindustani* – stilul muzicii clasice din Nordul Indiei – au fost alcătuite din secțiunile *Alap, Jhor, Gat, Jhala* şi *Vilambit. Alap* constă din enunțarea sunetelor *raga*sului şi improvizație fără suport ritmic. Percuția intră de la a doua secțiune, conturând ritmuri din ce în ce mai complexe şi mai rapide.

Aflat într-o formă fizică excepțională, muzicianul, care anul viitor va împlini vârsta de 90 de ani, a încântat audiența cu improvizațiile realizate în tempo-uri moderate. Ne-am fi dorit ca fiica sa să facă demonstrații de virtuozitate, însă strategia construcției spectacolului şi prezența Maestrului probabil că nu au permis acest lucru. Cu totul altfel au stat lucrurile în privința percuționistului Bickram Ghosh, care în partea a doua a concertului şi-a arătat pe deplin agilitatea. Degetele sale magice au creat improvizații de o viteză aproape ireală, oferind publicului momentul de extaz. Au existat şi scurte momente de nesincronizare, în care polifonia incidentală creată evoca mai mult lumea jazzului, decât pe cea a culturii multimilenare indiene.

Plasarea concertului în parc nu a fost o soluție fericită din punct de vedere al sonorizării, însă de decenii muzica indiană nu se mai cântă natural, neamplificată, ocupând săli din ce în ce mai încăpătoare.

Poate că acest concert nu a oferit, din cauza vârstei înaintate a protagonistului, prea mult din ce a fost cândva Ravi Shankar, iar cunoştințele limitate de muzică indiană nu-mi permit să apreciez cât de „în stil" au fost cântate cele două *raga*suri, însă satisfacția de a fi respirat în prezența unei legende a muzicii şi a celui mai bun ambasador al țării sale va rămâne mult timp în memoria celor care au fost binecuvântați de Mama Indie în acest început de decembrie.

Conglomerate

Cuvântul caracteristic ultimului volum publicat de Costin Popa la editura Pegasus Press este *conglomerat:* **CONGLOMERÁT ~e** *n.* 1) Rocă sedimentară formată din fragmente ale unor roci mai vechi, cimentate cu calcar pe cale naturală.

Este neobişnuit să scrii că o carte în care se vorbeşte despre viața muzicală este caracterizată de un termen geologic, însă parcurgând suita de texte polarizată în jurul titlului „Opera Eterna", vom fi surprinşi de comparații ingenios alăturate, observații neezitante dar şi de titluri care uimesc prin simplitate, fără a da uitării galeria foto, care vădeşte familiaritate, bucuria de a fi a artiştilor. După cum veți vedea, o mare diversitate de trăiri, analize, evenimente, sunt îmbinate de un liant: dragostea pentru artă.

În volumul „Opera Eterna", textele sunt structurate în cinci categorii: în prima sunt amintite evenimentele petrecute în Capitală, după care putem parcurge opinia autorului despre ediția a XIX-a, 2009 a Festivalului şi concursului internațional „Geroge Enescu; mai jos ne sunt împărtăşite impresii de la manifestări ce au avut loc în țară; în cea de-a patra secțiune este redat punctul de vedere al autorului cu privire la câteva din evenimentele ce au avut loc pe mapamond, urmând ca în ultima secțiune să fie comentate materiale media.

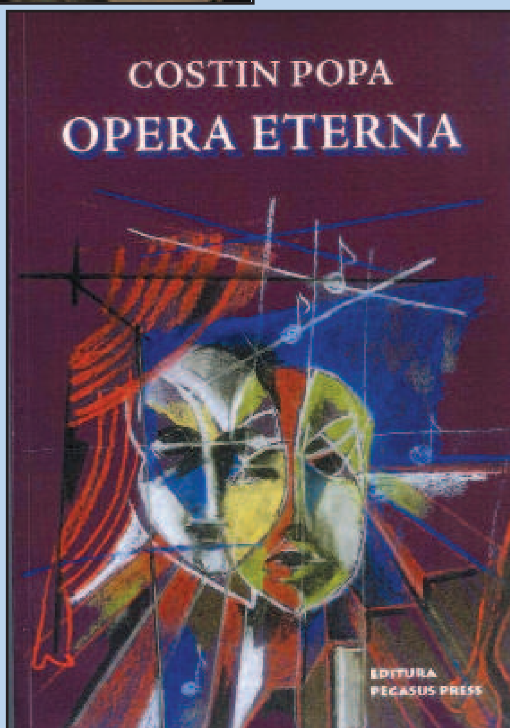
Astfel, în cronicile şi interviurile publicate în acest volum sunt sesizate „sunete ca o mângâiere, fraze muzicale de fluiditatea, consistența şi culoarea mierii", dirijori care au „desenat cu bagheta un spectacol", „nuanțări maligne şi insinuări şerpeşti" ale interpreților.

În cuprinsul cărții găsim aniversări ale unor personalități din lumea artistică autohtonă şi nu numai, care sunt înfățişate dintr-o altă perspectivă, prietenoasă. „Aniversarea baritonului Nicolae Constantinescu", „Maria Slătinaru-Nistor la ceas aniversar", „Tenorul Cornel Stavru la 80 de ani" sunt câteva din celebrările asupra cărora se îndeaptă atenția autorului.

Din cuvinte sunt alcătuite portrete, unic colorate printr-un limbaj de fiecare dată altfel. Aşa avem prilejul să remarcăm, de pildă, prezența mezzosopranei Oana Andra, menționată printr-un titlu nepretențios: „Oana", şi analizată cu naturalețe, semnalând în acelaşi timp surpriza tematicii propusă pentru recital („Buchet de arii şi romanțe naționale"). În contrast, vom descoperi o prezență „strălucitoare la Bucureşti", cea a sopranei Elena Moşuc, cu ocazia unui concert de Crăciun.

Interviurile? Nu sunt ceea ce ne-am obişnuit să fie, o înşiruire de întrebări cărora li se oferă răspunsuri mono- sau bi-silabice. Sunt mai mult dialoguri cu vechi prieteni, pe care, deşi fizic sunt departe în majoritatea timpului, dragostea pentru artă îi ține uniți, orice-ar fi. Prin ele putem sesiza anumite trăsături de caracter nebănuite poate, ne sunt înfățişate fapte, adevăruri, trăiri care n-ar putea fi împărtăşite unui necunoscut.

Parcurgând cartea „Opera Eterna" retrăim spectacole de pe marile scene ale lumii, asistăm la debuturile tinerelor talente, adunăm impresii despre evenimente deja renumite, care marchează viața muzicală, dialogăm cu vechi prieteni, comemorăm mari oameni de artă... Toate acestea grație lui Costin Popa, care izbuteşte cu succes să transpună sunetele în cuvinte, să dea senzațiilor, „din condei", forme şi culori inconfundabile, creând astfel *conglomerate* „cimentate cu *artă* pe cale naturală".

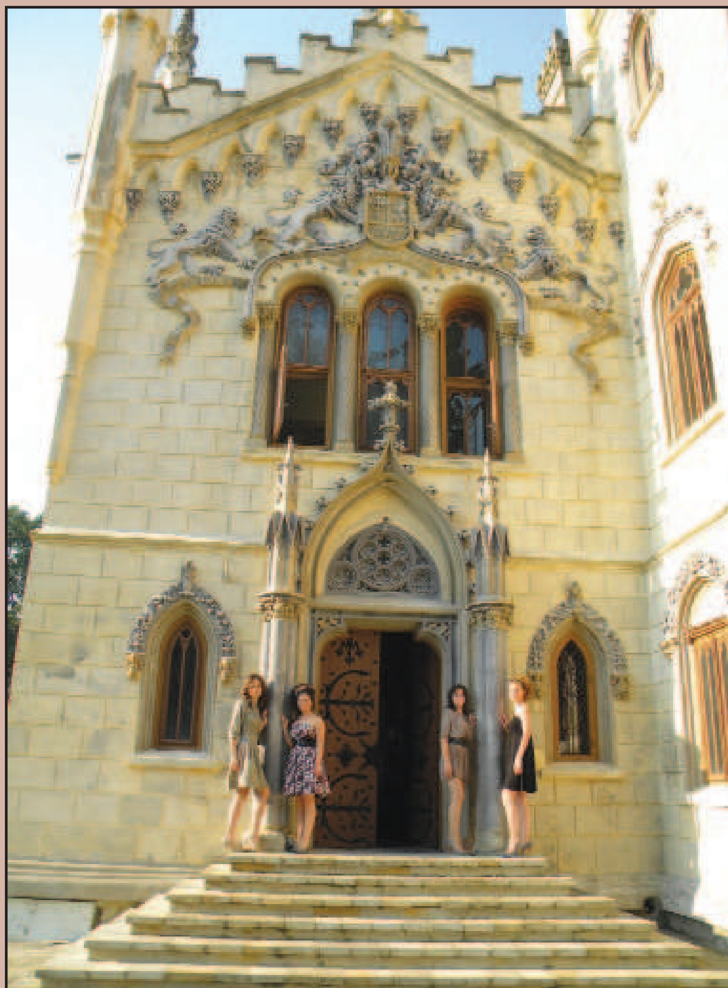

Norela Liviana COSTEA

"Muzica Palatelor Româneşti" – drumul speranţei

Prima ediţie a Turneului Naţional "Muzica Palatelor Româneşti", eveniment organizat de Radio Romania Cultural şi ExcesMusic, prin programul "Oportunităţi la tine acasă", s-a încheiat cu un recital găzduit de Resonance Quartet în Sala Scoarţelor din Palatul Mogoşoaia.

S-a încheiat un maraton de aprope 1500 de kilometri care a deschis uşa speranţei. Speranţa că România îşi poate preţui valorile: muzicale, arhitectonice, istorice, peisagistice şi că, prin proiecte cultural-turistice bine articulate, îşi poate promova comorile. După nouă zile de turneu, după cinci concerte există speranţa salvării publicului - mi-au rămas întipăriţi în memorie oameni care au venit la Muzeul Naţional George Enescu – secţia Tescani de la zeci de kilometri pentru a se bucura de muzică şi mai ales copiii veniţi din sat, îmbrăcaţi cu haine de sărbătoare, care s-au aşezat timid în primul rând şi care au absorbit prin toţi porii fiecare sunet, m-a bucurat numărul mare de oameni de la concertul de la castelul de la Miclăuşeni (unii veniţi pentru prima dată la un concert la sfatul părintelui Constantin Sturzu), m-a impresionat faptul că, în ultimul moment, gazdele de la Castelul Peleş încercau să mai găsească scaune, fiind surprinşi de numărul mare de iubitori ai frumosului.

După acest turneu mi-a renăscut speranţa că mass-media poate promova cu asiduitate un eveniment cultural şi că nu este interesantă doar de monden, politic şi fotbal. Am văzut articole ample şi fotografii color în presa ieşeană, am văzut emisiuni dedicate evenimentului la patru televiziuni, am fost martorul unei campanii extraordinare de mediatizare susţinută de toate posturile radioului naţional.

De asemenea există speranţa găsirii investitorilor în cultură, există oameni care cred în promovarea valorilor reale. Anul acesta au fost: Înalt Prea Sfinţia Sa Teofan - Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, Ştefan Gheorghiu - preşedintele Uniunii de Creaţie Interpretativă din România, Oltea Şerban Pârâu - Redactor şef al Radio Romania Cultural, Laura Manolache - directoarea Muzeului Naţional George Enescu, Sebastian Gheorghiu - director al ExcesMusic, Ioan Rusei - director al Docuprint Bacău.

Drumul început de violonista Ioana Jijian, violista Emilia Rotomeza, flautista Nicoleta Angheloiu şi violoncelista Gabriela Bokor trebuie să continuie, să se concentreze asupra performanţei absolute, care să transforme

Ilinca Dumitrescu, într-un recital de excepție

Marți, 18 mai 2010, la Sala Mare a Ateneului Român, în fața unui public special, format din numeroşi şefi de misiuni diplomatice acreditate în România şi din personalul ambasedelor respective, cât şi din publicul obişnuit la manifestările muzicale, pianista Ilica Dumitrescu a prezentat un recital sub sigla Bicentenarului Independenței statelor latino-americane, cu lucrări componistice din acel spațiu cultural şi artistic al Planetei.

Institutul Cervantes şi Ambasada Spaniei în România au realizat conceptul acestui moment muzical.

Suita de piese pianistice scrise de compozitori latino-americani a fost formată din titluri în egală măsură diverse şi interesante, şi dacă multe nume ale acestora au apărut acum sub ochii noştri, şi muzical, în prime audiții absolute, aici, la Bucureşti, Enrique Granados, Isaac Albeniz, Heitor Villa Lobos sau Alberto Ginastera, nu mai au nevoie de nici o recomandare.

Ilinca Dumitrescu a dat versiunea sonoră a acestei selecții componistice, a dăruit sau a redăruit ascultătorilor, cu elansări de mare spectaculozitate felurimea unor muzici exotice şi de sensibilități pe cât de relevante, pe atât de specifice. Şi totul cu acea admirabilă aşezare interpretativă proprie acelor rare personalități pentru care, parafrazând acum un adagiu medieval şi raportându-l la lumea muzicii şi la aceea a claviaturii pianistice, nimic nu le este şi nu le poate fi necunoscut.

Ilinca Dumtrescu, de la Chopin şi Messiaen, de la Grieg la Mozart şi Scarlatti, de la Rahmaninov la Haendel, de la Beethoven la Şostakovici, Scriabin şi Prokofiev, de la Enescu, Jora şi Paul Constatinescu, pentru a nu-i cita acum decât pe aceşti mari compozitori, este, pentru a spune încă o dată, o rară şi impresionantă personalitate în muzica pentru pian, lucru care s-a văzut şi in abordarea acestui repertoriu de concert şi de recital.

Acest lucru s-a văzut şi in interpretarea acestor muzici latino-americane, în autentic şi forță imaginativă, prin vibrația specifică acelor medii culturale, în care sunt de auzit multe influențe europene sau nord-americane, dar şi sonorități atât citadine, cât şi etno, de pe acel imens teritoriu...

S-au ascultat compoziții semnate de 16 compozitori din Bolivia, Uruguay, Mexic, Venezuela, Brazilia, Peru, Chile, Cuba, Argentina.

Ilinca Dumitrescu conferă definiții în imagistica sonoră, definiții de mare claritate în care virtuozitatea, fie şi cea mai acuzată, nu este decât un element substidiar.

Ilinca Dumitrescu îşi configurează succesul la public, cum a fost şi cel de la recitalul cu muzici latino-americane, cu un profesionalism de clasă înaltă, cu desfăşurarea unor succesiuni de evenimente muzicale spectaculare.

Arta ei este permanent circumscrisă stilului concertistic, virtuozic şi sentențial, la noi şi neaşteptate orizonturi înalte ale intelectului emoțional şi rațional al ascultătorilor. Această stare emoțională de fastă tensiune vibra în acea seară de muzică, în recitalul ei pe scena Ateneului Român, decorată cu steagurile tuturor statelor latino-americane, într-o fiestă coloristică.

În acea seară de muzică Ilinca Dumitrescu şi-a şlefuit expresia interpretativă, ca un omagiu adus lumii umanului din acea civilizație muzicală şi, printr-o distinsă reverență diplomatică, in fața acelui public compus din componenți ai ambasadelor statelor celebrate cu prilejul Bicentenarului Independenței statelor latino-americane, moment marcat la Bucureşti pe cea mai importantă scenă muzicală a României.

Mircea ŞTEFĂNESCU

Resonance Quartet într-un nume de talie mondială. Anul acesta cele patru au impresionat prin pasiunea cu care fac muzică de cameră (lucru rar în România), prin maturitate abordării unor lucrări dificile: *Sonata bizantină pentru violoncel solo* de Paul Constantinescu, *Trio*-ul de Jean Francaix sau *Cvartetul cu flaut* KV 285 de Mozart, prin sensibilitate şi frumusețea lor interioară şi exterioară. Resonace Quartet a încântat oamenii şi a plantat în adâncimi neştiute ale sufletelor lor sămânța depedenței de muzica de calitate.

Trebuie să existe ediții viitoare ale turneului în care să decoperim noi comori româneşti şi, mai mult decât orice, anumite locuri trebuie să rămână în memoria colectivă şi să recâştige strălucirea de altădată sau să şi-o sporească pe cea actuală: Conacul Rosetti - Tescanu (Muzeul Național George Enescu - secția Tescani), Castelul de la Miclăuşeni, Palatul Cuza din Iaşi (Muzeul Unirii), Castelul Peleş şi Palatul Mogoşoaia.

Sebastian CRĂCIUN

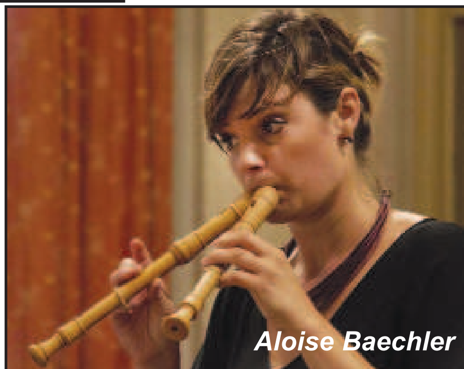
Academia de muzică Sighişoara

Anca FLOREA

Timp de 12 zile, cetatea medievală a Sighişoarei a găzduit o nouă ediție a Academiei muzicale, realizată de Alexandru Gavrilovici, fondatorul şi conducătorul festivalului care, de la un an la altul, devine parcă tot mai bogat şi mai interesant.

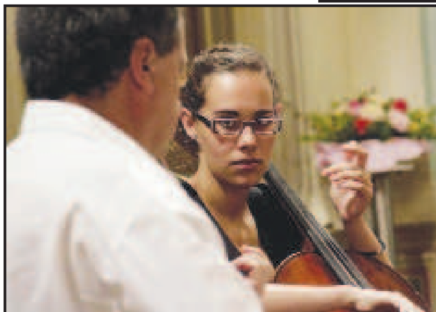

De fapt, există un nucleu stabil, alcătuit din muzicieni români care activează ca profesori şi instrumentişti în ansambluri importante din Elveția, cărora li s-au adăugat artişti elvețieni, dar şi spanioli sau, anul acesta, din Finlanda, alături de invitați din țară. Iar cei care susțin cursurile de măiestrie cântă şi în serile camerale sau chiar împreună cu tinerii sosiți din Cluj, Tg. Mureş, Bucureşti, din Spania sau din Țara cantoanelor, totul derulându-se ca într-o mare familie.

Aloise Baechler

Debutând în Ziua Națională a Elveției, festivalul a propus un recital aparte oferit de David Pia, violoncelist câştigător al dificilului Concurs „Ceaikovski" (2007), optând pentru opusuri de secol XX şi romantice, interpretate la cote performante.

Şi pentru că în 2010 este bicentenar Schumann, partiturile sale s-au regăsit în toate concertele, abordate şi de pianiştii Tunde Kurutz şi Imre Rohmann, încadrate de opusuri de Bach, Schubert sau Maki Ishii, printre solişti regăsindu-se şi violistul Endre Guran.

Dar compozitorului omagiat i s-a rezervat (şi) o întreagă seară, în care aceiaşi oaspeți, dar şi Alexandru Gavrilovici, Vladimir Lakatos, Alvaro Huertas, Aloise Baechler au entuziasmat publicul.

Foarte bun a fost şi cvartetul „Arcadia", în pagini de Haydn, Britten, Schumann, apoi din nou Aloise Baechler, Adrian Cioban, Alvaro Huertas au urcat pe podium, dar împreună cu contrabasistul Petru Iuga, acesta transcriind *Partita III* BWV 1006 (pentru violoncel) de Bach, ceea ce l-a depăşit vizibil, discutabilă fiind şi „adaptarea" Triosonatei de C.Ph.E. Bach în formula flaut baroc-oboi-violoncel; dar am ascultat şi o interesantă *Suită pentru violoncel* scrisă de Enric Casals – în memoria ilustrului său frate, o *Suită pentru violă* de Reger şi o piesă modernă de Heinz Marti, inteligent conturată de rafinatul Endre Guran.

În eleganta sală a Primăriei, oaspeții şi C. Gavrişiu au fost aplaudați şi în muzica lui Schumann, iar pianistul spaniol Hector Sanchez a adus din țara sa natală parfumul unor lucrări de De Falla şi Albeniz.

Ne-am reîntâlnit cu Schumann, dar am ascultat şi lucrări de Haydn, Berg sau Enescu interpretate superb de Viniciu Moroianu, oferindu-ne momente de mare muzică într-un program dificil şi complex, punându-i în valoare tehnica virtuoză şi profunda înțelegere stilistică în edificii sonore filigranate cu măiestrie. Aceleaşi date de interpret în cel mai adevărat sens al cuvântului s-au regăsit şi în colaborarea cu Alexandru Gavrilovici, de asemenea artist dăruit, realizând un duo sudat, cu o coloristică bogată în *Sonata nr. 2* de Honegger.

Şi în ultima seară camerală am aplaudat un violoncelist de marcă, elvețianul Christophe Pantillon, în compania pianistului finlandez Henri Sigfridsson, apreciind sunetul generos şi cald, expresivitatea şi implicarea cu care a susținut opusurile solicitante („iertându-i" astfel micile scăpări), pentru ca apoi pianistul să ne cucerească în *Kreisleriana* de Schumann şi în *Finlandia* de Sibelius, ovațiile prelungi ale celor care stăteau şi în picioare şi pe scări fiind răsplătite printr-o poetică *Nocturnă* de Chopin.

Binevenite au fost şi cele cinci ore în care parte dintre cursanți au cântat fie acompaniați de excelenta pianistă Cipriana Gavrişiu, fie în compania profesorilor Al. Gavrilovici sau Vladimir Lakatoş, acesta prezentând, în final, alături de contrabasistul Blake Thomson, o primă audiție absolută – *Big Brother* de Ştefan Zorzor (2005), cu umor şi fantezie.

Henri Sigfridsson

În seara finală, entuziastul violist-pedagog a asigurat şi prezentarea concertului Orchestrei Academiei muzicale de vară, pe care a pregătit-o şi în care a cântat, asemenea lui Al. Gavrilovici, dar fără dirijor, în *Trei piese în formă de fughetă* de Schumann şi în acompaniamentul Concertului în do minor de Vivaldi (cu A. Baechler din nou la flaut baroc) sau Concertului nr. 2 pentru violoncel de Haydn (şi acesta transcris de Petru Iuga, pe care… l-am preferat în bisul pe teme maramureşene...).

„TINERE TALENTE" şi MULTE „VÂRFURI"

Anca FLOREA

Ajuns la cea de a XXXI-a ediție, Festivalul „Tinere talente" de la Rm. Vâlcea pare că, de la un an la altul, creşte ca valoare, cei pe care i-am ascultat în perioada 15-17 mai, fiind parcă mai buni ca oricând, nivelul general al manifestării ridicându-se la cota evenimentului. Iar meritul le revine deopotrivă interpreților, profesorilor care i-au pregătit şi, nu în ultimul rând, directorului artistic Rodica Sava.

Bogdan Baciu

Chiar din seara inaugurală, melomanii au descoperit sub genericul „Voci de primăvară" câțiva dintre studenții pregătiți de conf.univ.dr. Marius Budoiu la Academia de Muzică din Cluj, etalând glasuri generoase, conduse cu o tehnică bine pusă la punct, dublată de o expresivitate adecvată; s-a detaşat, prin datele naturale aparte, tenorul Ovidiu Purcel, o voce lirică plină, metalică şi strălucitoare, cu acute impresionante. Extrem de promițător este şi basul Bogdan Taloş, abia în anul I, dar evoluând deja cu o dezinvoltură surprinzătoare, punându-şi în valoare glasul amplu, penetrant şi suplu. Am remarcat apoi calitățile vocal-interpretative ale baritonului Bogdan Baciu (masterat). Am ascultat de asemenea o soprană lirică – Adela Zaharia (anul IV), cu o coloratură perlată şi incisivă, în timp ce mezzosoprana Isabela Kutasi (masterat), dispunând de o voce remarcabilă, are nevoie de un plus de temperament şi de implicare.

Dimineața următoare, în „Recitalul tinerelor talente", a prilejuit, în ambianța primitoare a Şcolii Populare de artă, audierea unor instrumentişti care, deşi încă elevi, au demonstrat o maturitate şi o pregătire muzicală apreciabilă, remarcându-se şi de această dată câteva „vârfuri" precum violonistul Mircea Dumitrescu de la Liceul „G. Enescu". De la Ploieşti a sosit clarinetistul Bogdan Anton Vasile (clasa X), cântând de asemenea cu aplomb, precizie şi sunet „format", apoi oboista Cristina Ordean (anul II), precum şi Daniel Radu (clasa XI). S-au remarcat şi doi pianişti din Bucureşti – Iulian Ochescu (clasa X), echilibrat, cu o virtuozitate deosebită şi Diana Constantinescu (clasa IX). I-am aplaudat deopotrivă pe elevii Liceului de artă din Rm. Vâlcea, pianista Bianca Patricia Anica, violoniştii Ştefan Bădițescu (clasa VI) şi Andreea Saia (clasa VII) sau naistul Victor Matei (clasa XII); merită subliniată şi evoluția pianistei Daniela Luca de la Tulcea (clasa VI).

Cele două concerte cu orchestra au adus de asemenea surprize plăcute, Filarmonica „Ion Dumitrescu" implicându-se parcă mai mult în colaborarea cu tinerii solişti, poate şi pentru că primul dirijor – Cristian Sandu, asist.univ. la Academia de Muzică din Cluj – s-a impus prin calitățile sale unanim recunoscute, prin pregătire, cultură muzicală, rigoarea gestului, capacitatea de a crea planuri expresive şi desfăşurări clar conturate, ştiind să urmărească demersul solistic într-o manieră maleabilă şi precisă totodată; dacă violista Emilia Rotomeza din Rm. Vâlcea, studentă în anul II la master la UNMB, de atâtea ori apreciată la superlativ, nu a fost, de această dată, la nivelul aşteptat, violonistul Ionuț Bolozan din Slobozia (clasa VI) a constituit o adevărată revelație în Concertul de Bruch, remarcabil prin frumusețea sunetului, prin frazarea, sensibilitatea şi anvergura interpretării într-o lucrare riscantă în plan expresiv, iar pianistul Marius Deneş (clasa IX), la doar 15 ani deja binecunoscut melomanilor, a impresionat în Concertul nr. 1 de Liszt, care răspunde perfect datelor sale virtuoze, temperamentului şi capacității de a contura momente de forță şi de lirism bine dozate, cu o maturitate aparte.

Casa Anton Pann

În seara finală, ansamblul condus de Florin Totan a acompaniat alți trei solişti, contrabasistul Andrei Mihăilescu din Piatra Neamț (anul I), clarinetistul Valentin Bunea (clasa XII) entuziasmând în *Introducere, temă şi variațiuni* de Rossini, şi violoncelistul Octavian Lup (clujean care studiază la UNMB, în anul IV), reconfirmând aprecierile anterioare privind generozitatea frazării, sensibilitatea şi interiorizarea care îl caracterizează.

România, model pentru japonezi!

Suntem, tot mai mult, dezamăgiţi de România, de felul în care merg lucrurile în ţara noastră, de degradarea continuă a calităţii vieţii şi de alunecarea în derizoriu a valorilor spirituale. Mai mult, nu doar noi, românii, avem o percepţie negativă asupra imaginii ţării ci şi străinii, exasperaţi de faptele antisociale ale unor conaţionali de-ai noştri… Şi totuşi, încă nu este totul pierdut ! Mai sunt pământeni care, deşi departe de Europa, manifestă o atracţie neobişnuită faţă de România. Mă refer la locuitorii Ţării Soarelui Răsare, mai precis la tinerii muzicieni japonezi care, an de an, îşi dispută într-o concurenţă acerbă câştigarea trofeului Concursului „România", singurul concurs de interpretare muzicală din lume care poartă numele ţării noastre şi al cărui Grand Prix constă într-un turneu în România.

Organizat de doamna Kazuko Shimada, preşedinta Asociaţiei muzicale „Japonia-România" (o

pasionată admiratoare a României şi a muzicii româneşti), cu sprijinul (mai ales la nivel uman) Ambasadei României la Tokyo şi al Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti, concursul a ajuns anul acesta la a şasea ediţie. Pare incredibil, dar de la un an la altul concursul capătă anvergură, participă tot mai mulţi concurenţi (în ciuda unei taxe de înscriere foarte piperate echivalentul a circa 300 Euro!) şi în ciuda şansei destul de mici de a câştiga Trofeul (unicul premiu cu valoare materială), pentru care anul acesta s-au înfruntat 155 (!!) de concurenţi. Mai mult, dificultatea concursului rezidă şi în faptul că Trofeul revine celui mai bun muzician, indiferent de instrumentul la care cântă (incluzând aici pian, instrumente cu coarde, suflători de lemn şi respectiv alămuri, percuţie, ansambluri camerale şi canto).

Ţinând cont de anvergura pe care a căpătat-o concursul la ultimele ediţii, anul acesta România a fost reprezentată în juriu mai consistent decât până acum: pe lângă subsemnatul, au mai fost invitaţi violoncelistul Marin Cazacu, profesor la Conservator, şi două tinere românce stabilite în Japonia, soprana Amalia Niculăeş şi violista Marie-Jeanne Măi-Antal. Acestora li s-au alăturat un nucleu fix de profesori japonezi (Preşedinta juriului şi un compozitor) plus câte un expert de la fiecare categorie de instrumente, invitat la secţiunea respectivă.

Kazuko Shimada, Preşedintele Juriului

Finalmente, după 3 etape (preselecţie, semifinală şi finală), au fost aleşi cei mai buni de la fiecare secţiune, din rândul acestora rezultând şi deţinătoarea Marelui Premiu, care a revenit anul acesta violonistei Ribon Aida, de 20 de ani, din Tokyo, care a cântat în finală *Sonata a treia pentru vioară solo* de Eugène Ysaÿe (Ballade), dedicată de compozitor lui George Enescu.

Câştigătoarea va vizita România anul viitor, în cadrul festivalului „Popasuri enesciene", ediţia a treia, când va apărea în recitalurile din cadrul acestui eveniment internaţional.

Vă reamintim cu acest prilej că anul acesta, pe 8 octombrie, va avea loc la Bucureşti, la Palatul Cantuzino, de la ora 19, deschiderea ediţiei a doua a festivalului „Popasuri enesciene", printre protagoniştii serii fiind Maria Hara, vioară (câştigătoarea Marelui Premiu în ediţia din 2009 a concursului de la Tokyo), Ştefan Cazacu, violoncel şi Valentina Nafornița, soprană.

Mihai COSMA

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

INSTRUMENTE STRUCTURALE
2007-2013
2007-2013

Comunicat

În perioada august 2010 – februarie 2011 se va derula proiectul **„MUSICUS"** demarat de Universitatea Națională de Muzică din Bucureşti. Proiectul, cofinanțat din Fondul European de Dezvoltare Regională desfăşurat majoritar pe linie de achiziții de echipamente IT şi softuri, se derulează prin **Programul Operațional Sectorial Creşterea Competitivității Economice, Axa Prioritară 2 – Cercetare, Dezvoltare şi Inovare, Operațiunea 2.2.4**. Pe durata celor şase luni de implementare vor fi achiziționate echipamente IT marca Apple şi softuri specifice.

Organismul intermediar de cercetare este **Autoritatea Națională pentru Cercetare Ştiințifică** iar valoarea totală a proiectului este de 155 462 lei. Managerul de proiect este prof.univ.dr. Mihai Cosma, director al Centrului de Excelență pentru Cercetare Ştiințifică şi Activități Artistice din cadrul Universității Naționale de Muzică din Bucureşti, secondat de asist.cercet. Andra Frățilă – consultant ştiințific de proiect.

Departamentul de Cercetare Ştiințifică şi Activități Artistice
al Universității Naționale de Muzică din Bucureşti.

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

INSTRUMENTE STRUCTURALE 2007-2013

Necesitatea înnoirii, perfecționării și eficientizării managementului, prin proiectul MUSICUS

Odată cu recunoaşterea importanţei şi ponderii cercetării ştiinţifice din domeniul artistic se simte tot mai acut nevoia amplificării activităţilor de management al cercetării, pentru a facilita accesul cât mai multor membri ai comunității noastre academice la fondurile de cercetare şi la know-how. Rezultatele de excepţie obţinute de-a lungul timpului, dar și în ultimii ani, de România în domeniul muzică şi competitivitatea la vârf a acestora pe plan mondial face ca această ramură să ofere un potenţial cu totul special domeniul CD&I în România.

Cu ajutorul proiectului MUSICUS Universitatea Națională de Muzică București urmăreşte să obţină ceea ce ne lipseşte în acest moment, pentru ca potenţialul să fie valorificat, adică: pe de o parte, baza materială de ultimă generaţie şi în special încrederea comunității academice în capacitatea de întocmire a proiectelor şi de accesare a fondurilor care se obţin prin competiţie.

Prin urmare, obiectivul acestui proiect este crearea unui laborator de cercetare cu dotări IT specifice cercetării în domeniul muzical (computere, periferice şi softuri), care să constituie o interfaţă populară şi uşor accesibilă pentru personalul angajat din administrație, pentru profesorii și pentru doctoranzii din Universitatea noastră. În plus vom putea să orientăm o parte a resursei umane (care va beneficia de o super-calificare odată cu cunoaşterea noilor echipamente) către activitatea de consultanţă concretă, de specialitate, IT şi financiară. De asemenea, creşterea capacităţii manageriale va fi asigurată prin utilizarea unor softuri performante, prin asigurarea unei consultanţe IT de înaltă calificare, prin asigurarea unei consultanţe de profil artistic în legătură cu folosirea echipamentelor muzicale electronice şi a celor tip MIDI şi prin sporirea vizibilităţii şi accesibilităţii proiectelor individuale, de grup şi instituţionale, cu accent pe cele cu impact naţional major şi pe cele cu impact european şi internaţional.

Departamentul de Cercetare științifică
și activități artistice al UNMB

Gărâna – cod roşu

Florian LUNGU

Pregătită cu multă migală, cu nedrămuite eforturi depuse în multe dintre lunile anterioare evenimentului, **ediția a XIV-a** a celui mai fastuos festival de jazz al României ultimelor decenii, cel de la **Gărâna**, a debutat sub auspicii favorabile joi 22 iulie 2010 în pitorescul ambient al Poienii Lupului, la 1000 m altitudine, pe muntele Semenic. Aşa cum ne-a obişnuit în cele opt ediții de când păstoreşte Festivalul, managerul şi directorul artistic **Marius Giura** – declarat admirator al muzicienilor europeni de gen, mai ales al celor din nordul continentului – i-a plasat pe scenă încă din prima seară, în fața spectatorilor (surprinzător de numeroşi pentru o zi de lucru!), pe elvețianca de origine albaneză **Elena Duni** în fruntea quartetului propriu, tânără şi talentată vocalistă specializată în reconversia în concept jazz-istic a unor teme din folclorul est european, inclusiv a melodiei populare româneşti „Lume, lume", ca şi pe celebrul bass-ist american de origine cehă **Miroslav Vitous** revenit de astă dată pe podiumul de la Gărâna în cadrul trio-ului condus de nu mai puțin notoriul ghitarist norvegian **Terje Rypdal**, cei doi fiind însoțiți de bateristul american de culoare **Gerald Cleaver**. Iar în închiderea serii – impunându-se drept o realmente notabilă surpriză, a evoluat tânărul grup timişorean **„Funky Growl"** combo cultivând cu aplomb specii stilistice contemporane de tip ***hip-hop***, ***funk***, ***fusion***, ***soul*** într-un program de recital axat exclusiv pe compoziții originale ale membrilor grupului.

Zakir Hussain, Dr. Nishan şi Florian Lungu

Seara de vineri 23 iulie a aparținut în întregime **Trio-ului Bela Fleck**, binecunoscut interpret american la banjo, super-deținător de distincții Grammy (11 premii şi 27 nominalizări), protagonistul aducându-i drept sidemani, dar şi colegi de „prima ligă", pe o altă celebritate a firmamentului jazz-istic, percuționistul indian **Zakir Hussain** şi pe admirabilul bass-ist **Edgar Meyer**; am urmărit peste două ore de muzică bună, cuceritoare prin rafinamentul şi originalitatea expresiei.

Din păcate – şi fără ca cineva să aibă vreo vină – seara a treia a adus cu sine o nedorită fractură în media de audiență. Un veritabil bombardament meteorologic (ploaie violentă, furtună, viituri măturând totul în cale) a gonit mare parte din public şi a prejudiciat întrucâtva derularea scenică. Făcînd abstracție de atare impedimente, vom nota calitatea unor prezențe scenice de ținută, probată de **Trio-ul** tânărului pianist şi compozitor polonez **Marcin Wasilewski** (remarcat de marele trompetist compatriot **Tomasz Stanko** cu care a colaborat câțiva ani); de **Quartetul** olandez al talentatului pianist şi autor de teme **Wolfert Brederode**, semnatar a şase dintre piesele interpretate împreună cu bass-istul **Mats Eilertsen** (şi el creator a două dintre temele recitalului); de **Trio-ul** austriac al ghitaristului compozitor **Wolfgang Muthspiel**, insolit şi mereu inspirat improvizator; şi de atractiva formație ungară **„Djabe"** fondată acum 15 ani de ghitaristul şi percuționistul **Égerházi Attila**, cu care a interpretat teme alerte, pline de vitalitate compuse de membrii grupului.

Marcată şi ea de o ploaie măruntă, de neoprit, seara epilog de duminică 25 iulie a fost onorată la rându-i de momente interpretativ – creative memorabile: cap de afiş al Festivalului, vedetă actuală a vocalisticii de jazz de peste ocean dar şi o admirabilă pianistă şi autoare de teme, **Patricia Barber** a reprezentat un stil modern post-bop, argumentat de solistă; **Duo-ul** norvegienilor **Trygve Seim** - saxofoane, **Frode Haltli** - acordeon a dovedit (ca şi în cazul formațiilor **Terje Rypdal**, **Wolfert Brederode**, **Wolfgang Muthspiel**) că organizatorul **Marius Giura** a avut curajul de a oferi unui public numeros şi eterogen o muzică inedită, introspectivă, definită nu odată în zona experimentului şi totodată că melomanii de la Gărâna manifestă spre cinstea lor, capacitatea de a recepta tipuri de expresie şi de limbaj nu neapărat accesibile; recitalul **Trio-ului „Tonbruket"** din Suedia a constituit fără îndoială un punct culminant al ediției festivaliere la care ne referim, după cum noua formulă **„Bega Blues Band"** a lăsat o foarte bună impresie cu un repertoriu orientat actualmente mai mult spre jazz.

Pentru cei care au rezistat asaltului nemilos al ploii şi vântului, **Festivalul Internațional de Jazz „Gărâna 2010"** a însemnat o veritabilă sărbătoare artistică, inclusiv prin manifestările sale adiacente: lansarea unor volume tipărite precum **„Jazz-ul ca stare de spirit"** de **Petru Ilieşu**, **„Cartea străzii Eugeniu de Savoya"**, **„Istoria jazz-ului şi a muzicii afro-americane"** de **Lucien Malson**, cele două expoziții prezentate de plasticiana **Elisabeth Oshsenfeld** etc. Drept recunoaştere a meritelor sale manageriale, lui **Marius Giura** i-a fost înmînată de către directorul postului **Radio Reşița**, **Doru Dinu Glăvan**, o plachetă din partea **Societății Române de Radiodifuziune**, sub semnătura noului conducător al instituției, **Andras Istvan Demeter**.

Decăderea unui festival

Ana-Maria SZABO
Marius GHERMAN

În urmă cu puțină vreme, organizatorii anunțau, prin Cristian Zgabercea, director al Direcției de cultură din cadrul Consiliului județean Constanța, demararea fazelor de preselecție pentru festivalul de muzică ușoară, deşi în acel moment bugetul nu era asigurat. Intenție lăudabilă şi salutară, fiind vorba de ediția a 40-a a unei sărbători tradiționale a muzicii uşoare româneşti. În aceste condiții ne aşteptam la o competiție sobră, fără cheltuieli inutile, concentrată, aşa cum era normal, pe rememorarea celor mai importante secvențe din cele 40 de ediții, prin invitarea eroilor din aceşti ani – compozitori, textieri, interpreți şi reamintirea, pentru publicul de azi, a unora dintre cele mai neuitate melodii lansate din 1963 până azi. Trebuia să fie cu adevărat o ediție festivă, din care să nu lipsească nici unul din cei care au dat strălucire festivalului, de la Constantin Drăghici la Margareta Pâslaru, de la Marina Voica la Alexandru Jula, de la Corina Chiriac la Angela Similea, de la Mirabela Dauer la Dorin Anastasiu, Doina Spătaru, Mihai Constantinescu, Mircea Baniciu, Marina Scupra (locuieşte chiar la Constanța!), Loredana Groza, Marina Florea, Nicu Alifantis, Oana Sârbu, Mirela şi Cornel Fugaru, Eva Kiss, Silvia Dumitrescu, George Nicolescu, Cătălin Crişan, Gabriel Dorobanțu, Marcel Pavel, Nico, Florin Apostol, Daniel Iordăchioae, Anca Țurcaşiu, Adrian Enache, Ileana Şipoteanu, Carmen Rădulescu, Gabriel Cotabiță, Olimpia Panciu, Ramona Bădescu,

Cei trei prezentatori

Alexandra Canareica, Carmen Trandafir, Andra – şi lista ar putea continua. Dar ştiu oare organizatorii cine sunt aceştia şi mai ales ce au făcut la Mamaia? Când producător... artistic este o persoană care lucrează la o agenție de impresariat şi nu prea a avut tangențe cu muzica uşoară tradițională şi cu Mamaia? Edificator este faptul că am fost sunați la redacție cu numai o

Daniela Cojocaru, câştigătoarea Trofeului

săptămână înainte de un domn care avea drept sarcină să realizeze o expoziție foto consacrată istoriei festivalului. Ei bine, dânsul ne solicita o listă cât de cât exhaustivă a cântăreților care au evoluat de-a lungul anilor pe scena manifestării, pentru că, ne-a replicat la întrebarea noastră firească, dl. Zgabercea nu era în măsură să i-o ofere. Nu ştia, pur şi simplu! Aceştia sunt oamenii care au reuşit în doar câțiva ani să distrugă un mit, dezastrul începând prin 1998, când "producător" a fost investit un anume Adrian Ştefănescu. De atunci, tobogan...

„Nimeni nu mă vrea!"

Țineți minte cântecelul acela de la o emisiune TVR pentru copii, interpretat pe atunci de fiica lui Cristian Popescu (care a apărut în festival cu un micro-recital)? Ei bine, de necrezut, dar cei responsabili au reuşit să coboare atât de mult nivelul artistic al manifestării, încât nici o televiziune cu greutate nu l-a vrut, deşi organizatorii l-au oferit gratuit tuturor !! Până cu câteva zile înainte de start era anunțat doar insignifiantul TVRM, pe care jumătate din țară nu-l captează, în cele din urmă înscriindu-se un alt post cu audiență minimală, Național. La TV Neptun nu ne referim, fiind vorba de un canal regional. Este momentul să ne întrebăm ce fac cei peste 3000 de angajați ai TVR, din moment ce postul public, plătit din banii noştri, nu este interesat de festivalul NAȚIONAL de la Mamaia? Drept care festivalul a avut loc într-un semianonimat, şi relatările din presă fiind sporadice şi țintind mai degrabă aspecte anecdotice, cum ar fi vestimentațiile (normal, pe undeva, fiindcă în prezentări s-a insistat mult asupra acestui aspect şi, din păcate, mai deloc asupra "istoriei" cântecelor, cu anul în care au fost lansate, de către cine, ce premiu au luat la Mamaia...). Noroc cu site-ul cotidianului "Adevărul", unde au fost trecute în revistă piese lansate la Mamaia de-a lungul timpului...

Intenții bune, dar...

La conferința de presă, C. Zgabercea afirma că după concurs, în fiecare seară vor fi recitaluri "ale vedetelor care s-au lansat pe scena de la malul mării". Dar ce ne facem că doar o mică parte a fost în această

Lucia Dumitrescu

postură şi au lipsit tocmai mulţi dintre cei care-şi datorează consacrarea festivalului de la Mamaia? Dincolo de toate, bine că măcar la a 40-a ediţie şi-au reintrat în drepturi nume cu mare greutate în muzica uşoară românească – Horia Moculescu, Mihai Constantinescu, Mirabela Dauer (care l-a invitat în recitalul ei pe Raoul), Corina Chiriac, Stela Enache, Adrian Romcescu, Mihaela Mihai, Carmen Trandafir, Gabriel Cotabiţă, Adrian Daminescu, Aurelian Temişan, Cristian Popescu, Provincialii. Dar ce ne facem cu cei amintiţi anterior, dintre care bună parte cu realizări mai notabile la Mamaia? Juriul a fost alcătuit din Mădălin Voicu (preşedinte, de ani buni),Viorel Gavrilă, Andrei Tudor, Mircea Drăgan, Adrian Romcescu, Corina Chiriac, Titus Andrei, Gabriela Scraba, Gabriel Marica, Petre Năstase (regia), Dana Dorian, Berti Barbera, Cristian Zgabercea (Doamne, de şapte ani director al festivalului!) – deci o componentă eterogenă, cu competenţe neaflate la acelaşi nivel, cum s-ar fi cuvenit. Nemaivorbind de conflictul de interese în cazul Danei Dorian, unii concurenţi plângându-se că a favorizat mereu elevii săi sau piesele la care semna texte. Cu mai multă atenţie, asemenea aspecte ar putea fi evitate. Frumos gestul organizatorilor de a se gândi (dar şi aici lista putea fi mai cuprinzătoare – nu trebuiau uitaţi Camelia Dăscălescu, Paul Urmuzescu, Marina Voica, Alexandru Jula, Jolt Kerestely - şi nu ne referim neapărat la vârstă, ci la performanţe!), prin acordarea unor premii speciale, la Temistocle Popa, Cornel Fugaru, Marius Ţeicu, Marcel Dragomir, Cornel Constantiniu, Ionel Tudor. La Gala laureaţilor au fost înmânate plachete, într-o alăturare ciudată, lui Mădălin Voicu (preşedinte al juriului de şapte ani), Titus Andrei (cel mai longeviv membru al juriului), Viorel Gavrilă (jos pălăria pentru efortul depus în fruntea orchestrei Fundaţiei “Fantasio”, căci probabil atît a mai rămas din teatrul de altădată!), Andreea Andrei, doi consilieri judeţeni, preşedintelui Consiliului judeţean şi... ministrului Elena Udrea! Apoi, acelaşi Zgabercea, dotat cu o pălărie à la Charlie Chaplin, a dat citire unei liste din care a lipsit tocmai... Uniunea compozitorilor şi muzicologilor, cea care a înfiinţat festivalul în 1963!! N-au lipsit însă, alături de Margareta Pâslaru, Doina Spătaru, Adrian Enache, Ilinca Cerbacev (dar, în acest caz, de ce nu şi alţi solişti stabiliţi peste hotare, unii cu reveniri periodice în ţară?), Lucky Marinescu, Constantin Drăghici, ş. a., posturile TV care au transmis anul acesta, SRR (co-producător, cu trei membri în juriu!),TVR, care a transmis în trecut (dar, în acest caz, de ce nu şi Antena 1 sau Prima TV?). Au mai fost amintiţi rapid, de-a valma, într-o enumerare rece, fără fireşti secvenţe filmate pe ecranele de pe scenă (şi atunci, care regie?), cei cărora li s-au acordat, dacă am înţeles bine, distincţii “In memoriam”: Aurelian Andreescu, Dan Spătaru, George Grigoriu, Vasile V. Vasilache, Edmond Deda, Florin Bogardo, Aurel Manolache, Ion Cristinoiu, Anda Călugăreanu, Sile Dinicu, Alexandru Imre, Şerban Georgescu, Luigi Ionescu, ş.a. - ne cerem scuze pentru eventualele omisiuni, dar directorul festivalului i-a citit în mare grabă, ca pe o corvoadă, de parcă nu ei au scris istoria adevărată a festivalului, ci consilierii judeţeni! Chiar aşa, cum este posibil ca aceştia din urmă să înmâneze premiile şi nu personalităţi muzicale? Încă o dată s-a simţit acel aer de “famiglia” la care ne refeream anul trecut şi care ar trebui să dispară. Bine a spus reputatul compozitor Marcel Dragomir, când i s-a înmânat (doar) premiul III: „Să se mai schimbe juriul şi preşedintele lui!”. Nu e normal, au spus mulţi, ca aceiaşi oameni „să facă legea” an de an!

În sală sau la televizor...

Special unul (una) dintre noi a fost în sală, celălalt s-a uitat la televizor. Cei care n-au putut fi în grădina Soveja din Constanţa au avut surpriza neplăcută de a urmări mai mult publi-citatea de la Naţional TV, care intervenea ne-milos peste interpreţi, aşa că, de pildă, de la Sandra Kim (Belgia), singura câştigătoare a trofeului Euro-vision, nu s-a putut urmări decât prima melodie, ciuntit fiind şi micro-recitalul Paulei Seling şi al lui Ovi! Dar oriunde te-ai fi aflat nu puteai să nu remarci intrigat ţinuta mult prea lejeră a unora, mai ales la Gala laureaţilor, lipsa de charismă (asta ca să nu fim răutăcioşi...) a laureatelor de la “Interpretare”,

Ana Mardare

Mihaela Mihai

dar mai ales, cu amuzament, eforturile pe care le făceau artiştii, îndeosebi cei de sex feminin, să coboare panta abruptă pe care fireşte tocurile alunecau – de altfel, Mihaela Mihai a fost pusă într-o situaţie stânjenitoare, căzând de toată frumuseţea! Cine a fost „scenograful” care n-a auzit de legile fizicii, tocuri şi mai ales de trepte? În ce priveşte comperajul, s-a optat pentru soluţia cu trei prezentatori, nu cea mai fericită, credem noi, ideal era să se păstreze doar rodatul cuplu de la emisiunea TVR “Atenţie, se cîntă!”, Horia Moculescu şi Alexandra Velniciuc. Ţinutele lui Aurelian Temişan au contrastat cu eleganţa celor doi, în plus e mare păcat că acestui interpret frumos, cu voce excepţională, nu i se compun piese pe măsură, pentru a se concentra pe cariera de cântăreţ. Cei trei au fost agreabili, spontani, iar Horia Moculescu a fost inspirat ales, fiind o adevărată enciclopedie vie a festivalului de la Mamaia.

Criză?

Citim undeva că în acest an bugetul a fost unul de austeritate, de “numai” 1, 5 milioane de lei. Una la mână că nu ni se pare deloc puţin, dar nimic nu ne-a dat senzaţia de economie! Mai mult, într-un an în care accentul trebuia pus pe muzica românească, pe vedetele ei, pe cei care au scris istoria festivalului, la Gala laureaţilor s-a optat pentru o soluţie costisitoare, neinspirată şi de nimic justificată în acest context (probabil Petre Năstase o avea pregătită pentru “Cerbul de aur”!) - aşa-zisa “EuroMamaia” (ce o mai fi şi asta?). Au cântat Paula Seling şi Ovi (firească recunoaştere după locul 3 la Eurovision), dar şi (superba, altminteri) Olia Tira (Republica Moldova), Sandra Kim (Belgia), Next Time (Macedonia), Chiara (Malta), deci nici vorbă de Lena sau cineva mai răsărit. Bani aruncaţi, aşa cum n-a fost cazul cu cazarea şi masa, câţiva participanţi plângându-se de aceste aspecte organizatorice. A existat şi un imn al festivalului, scris de doi dintre membrii juriului, Adrian Romcescu (muzica) şi Dana Dorian (textul) şi cântat, între alţii, de două dintre câştigătoarele anterioare ale Trofeului, Lucia Dumitrescu şi Irina Popa, alături de Mihaela Dănăilă.

Nu vor fi niciodată vedete!

În componenţa actuală (nu întâmplător contestată de Marcel Dragomir, atacat în mod nepermis, în replică, de Mădălin Voicu), juriul a premiat în ultimii ani îndeosebi interpreţi axaţi pe jazz, lipsiţi de charismă, cu şanse cvasi-nule de a deveni vedete şi de a călca pe urmele idolilor pe care-i copiază cu fervoare. Anul acesta foarte puţini au fost cei care au apelat la repertoriul de dată mai recentă (multe piese lansate de Laura Stoica şi Mădălina Manole), semn că tot marii maeştri îi inspiră şi pe tinerii de azi. Dar, à propos de Laura şi Mădălina, fiind o ediţie aniversară a unui festival naţional de muzică uşoară, nu de rock, nu credeţi că frumos ar fi fost ca unele distincţii să poarte numele unor iluştri dispăruţi ai genului şi nu să fie amintiţi doar într-o lectură neutră, aşa cum s-au petrecut lucrurile acum? La Mamaia ai senzaţia că este manifestarea personală Zgabercea – Voicu – Munteanu, plus încă doi-trei, îşi dau premii între ei, “ei centrează, ei dau cu capul”, cum se spune în popor. Revenind la secţiunea de Interpretare, aici au fost 29 de finalişti (imens!), dar nu cei mai buni au fost premiaţi, înafară de Cristina Vasiu, pe care o remarcasem pe scena festivalului “George Grigoriu” de la Brăila. Vasiu (premiul I) a cântat “De-ar fi să vii” de Alexandru Wilmanyi, fiind urmată în palmares de Elena Tudor (jenantă), care a maltratat superbul cântec “Să mori de dragoste rănită” al lui Marcel Dragomir şi de altă solistă fără şarm, Cristina Stroe (premiul III), care s-a străduit să interpreteze cât mai bine melodia “Speranţe vis, speranţe flori” de George Grigoriu. SRR a acordat un premiu special Georgianei Rusu (trebuiau să ia şi gazdele ceva...), aceasta dând viaţă piesei lui Marius Ţeicu “Dau viaţa mea pentru o iubire”.

Marcel Dragomir

Scandal la “Creaţie”

Şi la secţiunea de Creaţie au fost selecţionate mult prea multe titluri, 18, în raport cu calitatea lor. Bucuria noastră a fost imensă când am aflat că înscriseseră piese, aşa cum n-o mai făcuseră de multă vreme, reputaţii compozitori Horia Moculescu şi Marcel Dragomir, ea fiind sporită când am audiat lucrările celor doi. “Iată, Mamaia se întoarce pe drumul cel bun!”, ne-am zis, pentru că au fost între puţinele şlagăre autentice din festival, pe linia melodicităţii specifice muzicii uşoare româneşti. Dar n-au fost de aceeaşi părere membrii juriului, acordându-le celor doi un fel de distincţii de consolare: premiul TV Neptun lui Moculescu (“Vreau”, text Roxana Popescu, solist Alin Ignat, lansat tot la Brăila, ca şi Vasiu), respectiv premiul

III lui Marcel Dragomir, pentru superbul, tulburătorul "O viață de artist" (text Eugen Dumitru, interpretare Mihaela Mihai). Ce ruşine, cât de jos a coborât această manifestare! Premiul II i-a fost acordat lui Nicolae Caragia (a apărut şi în show-ul Corinei Chiriac), pentru „Misterioasa mea" (text Daniela Doroftei, interpretare Mihai Băjinaru). Absolut meritat premiul de popularitate, acordat în aplauzele publicului creației lui Tudy Zaharescu, pe versuri de Ana Mardare, „Cât îmi e de greu". Ana Mardare va include acest titlu pe al doilea album al său, care va fi lansat în octombrie, şi l-a cântat în duet cu Cristina Bondoc. Interesant este că în 2008 cele două au avut la Mamaia piese cu titlu identic, „Mă întreb"! Acum şi-au unit forțele şi a fost perfect. SRR a acordat şi aici un premiu, talentatului Adi Cristescu, pentru „Nori de iubire", cântată chiar de el. Surprinzător a fost premiul presei (dar care presă?), acordat trupei Cabaret pentru „Refrene simple", în timp ce premiul „Teo Peter" a fost înmânat Elenei Gatcin, pentru „Doar muzica", deşi numai rock nu era... Premiul pentru videoclip (acordat de regizorul Petre Năstase) a fost adjudecat de compozitorul Cristian Faur, cu o piesă bună cântată prost de o domnişoară, iar premiul Fundației internaționale „Ion Voicu" a răsplătit imnul festivalului, compus de Adrian Romcescu. Premiul pentru originalitate (o mie de dolari) acordat de Margareta Pâslaru a mers către talentatul tânăr Andrei Ciobanu, care a dat viață cu patos melodiei „Eternitate" a lui George Grigoriu. După ce acum câțiva ani a cucerit Trofeul festivalului, Lucia Dumitrescu a condus de această dată către premiul I melodia semnată, muzică şi versuri, de Dragoş Dincă, component al formației ProConsul, „La umbra ta". Cât despre Trofeul ediției 2010, un automobil Skoda, ce să mai zicem? Ca de obicei, a fost stabilit de marii „specialişti" în muzică din Consiliul județean Constanța şi a fost acordat Mihaelei Cojocaru, care s-a străduit să cânte altfel decât Paula Seling „Trurli" al lui Vasile Vasilache. Să sperăm că vom mai auzi de ea, deoarece cu mai toți laureații din ultimii ani ne-am mai întâlnit doar... pe şosele, eventual!

Mirabela Dauer şi Raoul

Cântec de lebădă?

Compozitorul Horia Moculescu a declarat ziarului „Adevărul de seară-Constanța" că nu crede că festivalul de la Mamaia se va mai organiza. „La actualele alocări bugetare şi la dezinteresul care este acum pentru cultură, mă miră că "Mamaia" s-a ținut şi anul acesta. Nu cred că va mai avea loc". Pe tot parcursul celor patru zile, dar şi înainte şi după festival, Zgabercea & comp. s-au străduit să ne facă să apreciem enormele lor sacrificii, organizând manifestarea pentru „numai" 1,5 milioane de lei, inoculând discret ideea că la anul „nu se ştie, veți plânge după noi, etc, etc". Dar fără implicarea directă a UCMR, a creatorilor de vază, fără RESPECT față de valoarea autentică şi de numele grele ale genului, mai bine lipsă. Să punem punct după 40 de ediții acestui simulacru. Poate vor veni alții care să reînvie spiritul adevărat al festivalului de la Mamaia, care a devenit, din păcate, un fel de afacere politică.

Mamaia „mică", la ediția a X-a

Ana-Maria SZABO

După mai bine de un deceniu de când a fost lansat de compozitorii Aurel Manolache (el a fost omagiat pe scena chiar în anul dispariției lui) şi Dumitru Lupu, festivalul „Mamaia copiilor" se ține bine, deşi nu pare a se bucura de simpatie din partea mai-marilor locali ai culturii. Altminteri cum se poate explica faptul că o manifestare care are în titlu „Mamaia" a avut din nou loc la Casa de cultură a sindicatelor din... Constanta, deci în sală, în plină canicula? Asta e, din fericire cei peste 300 de participanți (aleşi dintre cei o mie înscrişi la preselecțiile regionale), copii şi adolescenți, au oferit o imagine reconfortantă, cu mult peste ce ne propune tot mai tristul festival al adulților. Vedeta autentică a ediției 2010 a fost indiscutabil orădeanca Alexandra Ruge, 15 ani. Ea nu numai că a prezentat cu şarm şi spontaneitate (alături de Beatrice Soare şi Andi Juganaru), dar a cucerit şi Trofeul secțiunii de Creație, pentru compozitorul Nicolae Caragia, cu piesa „Muzica e viața mea". Şi chiar că muzica e viața ei! La secțiunea Interpretare pe cea mai înaltă treaptă s-a situat grupul „Stars of music" din Iaşi. La aceasta ultimă secțiune au fost ca de obicei patru grupe de vârsta, iar la Creație s-au admis doar melodii în primă audiție. Invitată de onoare, Corina Chiriac a acordat o serie de distincții proprii celor mai talentați concurenți. Începând cu această ediție, festivalul a fost preluat de actorul Liviu Manolache, fiul regretatului inițiator al festivalului.

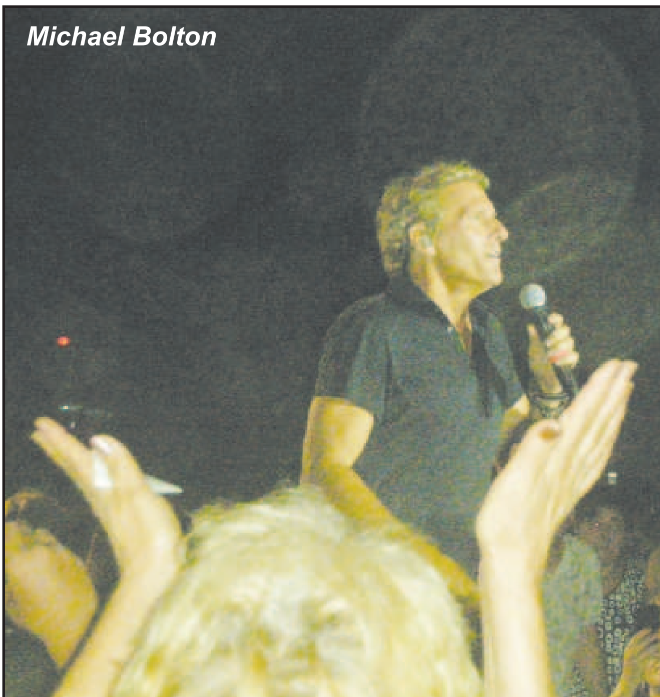

Alexandra Ruge

Mulți chemați, puțini aleşi

Livia DUICU

Mihai Constantinescu şi Alexandru Jula

Vremea instabilă, ploile torențiale şi furtunile au făcut ca abia pe la sfârşitul lunii iunie să fie „afişate" binecunoscutele spectacole de pe Litoral. Cu o puzderie de artişti de toate genurile, pentru toate gusturile. Lipsa de bani şi poate de interes a publicului a făcut ca toată vara vânzătorii de bilete care băteau plajele în lung şi-n lat să aibă „oferte" tentante: prețuri de criză şi acces gratuit pentru copii. Titlurile afişelor atrăgeau sau... depărtau. Depinde... Chiar dacă pe afişe precum *„De-aş fi Dumnezeu pentru o zi"* sau *„Invitație la nuntă"* erau scrise nume precum Stela Popescu, Maria Dragomiroiu, Maria Ciobanu, Mihai Constantinescu, Doru Octavian Dumitru, Romică Țociu şi Cornel Palade, Annes, Lorenna, Ciro de Luca, dar şi Nicolae şi Nicoleta Guță, Adi de la Vâlcea, Vali Vijelie, Jean de la Craiova, Rada din Chişinău sau Nicu Paleru. Pe Mihai Constantinescu l-am (re)găsit cântând la Terasa Restaurantului

Michael Bolton

"Pisica Neagră" din Mamaia, după ce renunțase la spectacolele de pe Litoral. Aici însă, "veteran" era îndrăgitul Alexandru Jula care, de la începutul sezonului estival, seară de seară, a susținut câte două recitaluri de excepție. *"Am interpretat piese din albumele* M-ați otrăvit cu apă, Dragoste fără frontiere, *dar şi melodii mai vechi, precum* Iubire târzie, Soția prietenului meu, Amintiri de vară – ne-a declarat Alexandru Jula cu nostalgia celor peste 30 de ani de turnee pe Litoral şi cu o veritabilă "rețetă" a succesului pentru restaurantul a cărui grădină era mereu arhiplină. Datorită lui. Şi asta în timp ce altele rămâneau, mereu goale. Pentru că muzica live (în Mamaia, la un restaurant cu specific românesc cânta şi Nelu Ploieşteanu împreună cu taraful său) a fost în acest sezon atracția unui restaurant sau a unei terase şi nu meniul sau ofertele de prețuri afişate cu ostentație peste tot. Un exemplu, este "faimoasa" Terasă "Cireşica" din Neptun, mereu cu oaspeți de vază, dar şi cu un program artistic de invidiat: Mirabela Dauer, Maria Dragomiroiu, Raoul, Gheorghe Gheorghiu sau Doru Tufiş. La fel şi "Majestic"-ul din Mamaia, cu Anca Țurcaşiu în rol de amfitrion, ca în fiecare vară şi cu Adrian Enache între vedete.

Fără îndoială, succese de casă pot fi considerate Liberty Parade sau concertul lui Mika. Aproximativ 60.000 de persoane au participat la Liberty Parade, evenimentul desfăşurându-se în şase stațiuni din sudul litoralului. Pornită din stațiunea Olimp, Caravana Liberty Parade a fost alcătuită din trei camioane descoperite în care DJ-ii Christian Green, Cristi Stanciu, Paul Damixie, Bogdan Popoviciu, Elf, Snatt&Vix, Alexuuu&TDK, Carlos&Jasc, Sllash & Doppe şi DJ Dark au mixat live. Caravana s-a oprit la Liberty Parade Arena, aflată pe plaja dintre Venus şi Saturn. Amfitrion a fost DJ Vali Bărbulescu, maratonul de zeci de mii de wați fiind deschis de duo-ul NTFO a cărui muzică a fost însoțită de imagini video pe ecrane uriaşe, de lasere şi de dansatori. Au urmat DJ Andi, Liviu Hodor, DJ Optick, Above&Beyond alcătuit din Tony Mc Guiness, Jono Grant şi Paavo Siljamaki. Britanicii au fost urmați de Vika Jigulina, singura femeie DJ de la Liberty Parade şi de Mihai Popoviciu (Hermannstadt Collective). Stabilit în Marea Britanie, artistul de origine libaneză născut la Beirut, dintr-o mamă libaneză şi un tată american a cântat cele mai cunoscute melodii ale sale. Mika "a ținut" plaja din Mamaia ocupată cu peste 3.000 de fani, cu melodii precum *"Relax"* (Take it easy), *"Happy ending", "Grace Kelly", "Big Girls (You Are Beautiful)", "Rain", "Love Today", "Blame It On The Girls"* şi *"We Are Golden"*.

Despre acelaşi succes la public nu putem vorbi în cazul concertului susținut în Portul TOMIS

din Constanța de Michael Bolton, în cadrul turneului mondial de promovare a ultimului său album, *"One World One Love".* Deşi spectacolul care a purtat numele celui mai nou hit al sau - *"Murder My Heart",* melodie care a fost compusă de artist împreună cu Lady Gaga avea toate datele pentru un succes, organizarea a lăsat de dorit sub toate aspectele. Chiar dacă se anunțase suplimentarea numărul de locuri după ce toate biletele fuseseră vândute, nu mică ne-a fost mirarea când, cu doar două ore înainte de începerea spectacolului, pe o măsuță de la Poarta 1 tronau teancuri de bilete "cu reducere". Pentru zona "cu scaune", cele mai scumpe bilete au costat 200 lei, majoritatea preferând locurile mai ieftine, adică "în picioare". Numai că spectatorii care au plătit pentru confortul scaunelor şi privilegiul de a-l urmări pe artist din primele rânduri s-au lovit de primul incident. Scaunele şi rândurile nu erau numerotate, iar când erau întrebați cum se pot găsi locurile, oamenii de ordine răspundeau senin: *"Numărați şi dumneavoastră de la rândul I!"*…Şi cum show-ul trebuia să înceapă, iar peste jumătate dintre locuri rămăseseră goale, aceiaşi "organizatori" au permis accesul spectatorilor care s-au îmbulzit în fața scenei. Tipic românesc. Noroc cu prestația şi profesionalismul unui artist precum Michael Bolton, care s-a achitat exemplar față de publicul spectator în mijlocul căruia a coborât la un moment dat şi a continuat să cânte. Am fredonat împreună melodii precum *"I Said I Love "You, But I Lied", "To Love Somebody", "New York, New York", "When a Man Loves a Woman", "How Am I Supposed to Live Without You"* sau *"Nessun dorma",* piese la care artistul a fost acompaniat de orchestra sa şi de cele două backing vocals.

Cluburile "de fițe" au mizat pe interpreți precum DJ Tiesto, Missy Elliott, Ja Rule, Alex Velea, DJ Speak, DJ Kokko, Proconsul, Matteo & Cristi Stanciu, Direcția 5, DJ Sava & Raluka sau Grasu XXL. BIBI Bistro din Vama Veche a fost ca de obicei locul de întâlnire a artiştilor din lumea muzicii şi a teatrului. Harry Tavitian, celebrul pianist de jazz care a cântat în 2000, la prima ediție a BB Jazz&Blues Festival, formația "Vița de Vie" sau Paula Seling şi OVI s-au numărat printre protagonişti.

În rest, aceiaşi artişti ai Litoralului şi aceleaşi probleme, publicul variat, de toate gusturile şi pentru toate genurile muzicale şi "scandalurile" din jurul Festivalurilor Callatis (noul Festival Mangalia a fost prezentat de Luminița Anghel şi Raoul, acesta din urmă fiind prezentator şi producător al serii de folclor) şi Mamaia au desăvârşit încă un sezon estival. Reuşit sau nu, asta ştie fiecare. Nu întâmplător, cele două manifestări muzicale au fost retransmise de posturi TV cu audiență minimă, Național TV şi TVRM...

Ce şi mai ales cum poți comenta faptul că, într-un anonimat total, în fiecare seară, pe o plajă luxoasă din centrul stațiunii Mamaia rulau filme româneşti sub titulatura "Filmele vacanțelor tale". Am vizionat în condiții excelente (chiar dacă nu era nici un spectator!!!) *"Împuşcături pe portativ"* – celebrul film musical (1967, regia şi scenariul: Cezar Grigoriu, muzica: George Grigoriu) cu Margareta Pâslaru, Cornel Fugaru, Nicu Constantin, Ştefan Bănică, Puiu Călinescu, Draga Olteanu-Matei, Ştefan Tapalagă, Alexandru Lulescu, Puiu Călinescu sau Nancy Holloway, în rolurile principale.

Animal X la Ibiza

Cei cinci membri ai formației **Animal X** au început înregistrările pentru un nou album, însă nu în studioul din România, ci în celebra insula a Spaniei, **Ibiza** ! Hienă, Vierme, Tzapu, Marțianu şi Greiere îşi mută reşedința şi studioul de înregistrări într-o vilă de pe faimoasa plajă şi totodată lansează un nou concept de album: **Ibiza Xperience !**

Pentru noul album cei cinci membri ai trupei vor aborda stiluri diferite, de la DnB la dub step, de la alternativ la rock&base sau chill-out sessions. *"Nu am luat greu hotărârea de a pleca, avem prieteni acolo",* spune Hienă. Drumul nu a fost deloc lipsit de peripeții: în aeroport la Barcelona lui King Tzapu i-a fost furată camera de filmat. "Transportul şi despachetarea echipamentului au fost încărcate de emoții din pricina faptului că sculele de studio sunt foarte sensibile la şocuri".

Destinația nu a fost aleasă la întâmplare, insula având reputația pe plan mondial ca fiind locul unde se lansează trendurile în muzica de club-house.

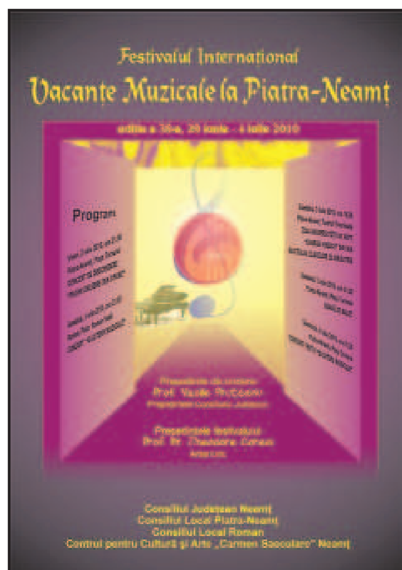
Gabi MATEI

Vacanțele muzicale...

(*Urmare din pag.7*)

Astfel, violonistul Anton Diaconu, împreună cu chitaristul Daniel Dragomirescu au abordat cu grație şi sensibilitate două partituri de Nicolo Paganini, pentru ca apoi, ecourile chitarei să fie augmentate cu mare finețe de Cvartetul de chitare „Alhambra“ într-un program pe cât de divers pe atât de echilibrat, ce a culminat cu o seducătoare prelucrare a celebrului Canon în Re de J. Pachelbel. În fine, Cvartetul de coarde „Giocoso“, condus de la vioara întâi de pietreanul Laurențiu Busnea, alături de colegii lui, Teofil Iustinian Todică, Adrian Stanciu şi Alexandru Florin Spătărelu, a fost revelația serii. Formația camerală, se anunță a fi o demnă continuatoare a celebrului cvartet „Voces“, de la care, se vede, a împrumutat atât seriozitatea abordării cât şi nuanțele interpretative. Cu atât mai mult cu cât lucrarea propusă publicului pietrean - „Der Tod und das Madchen“ de Schubert - este o partitură dificilă chiar pentru o formație consacrată. Un gest frumos şi onorant a fost cel al prezenței, în persoană, a Rectorului Universității de Arte ieşene, prof. dr. Viorel Munteanu, care a ținut să retrăiască, cu nostalgie, emoțiile momentului. Cu atât mai mult cu cât participarea de anul acesta a Universității de Arte „G. Enescu“ Iaşi la Festivalul muzical din cadrul „Vacanțelor Muzicale la Piatra Neamț“ stă sub semnul unei mari aniversări: 150 de ani de învățământ artistic modern la Iaşi.

În alb şi negru

Tradiționalul recital al claselor de măiestrie s-a dovedit a fi, din păcate, de această dată, cel puțin derizoriu. În afară de prestația plină de aplomb şi strălucire a mai vechii noastre cunoştințe, pianistul Nicolae Mihăilă, a vocii bine dăruite a Marinelei Nicola şi a evoluției oarecum scolastice, pe o voce încă insuficient impostată, a lui Iulian Muşat, nu cred că avem ce consemna.

Dar pentru ca totuşi maratonul muzical să se termine rotund, s-a apelat, din fericire, la recitalul îngrijit al Anastasiei Buruian. Voce şcolită în Moldova, nu de puține ori, a excelat, chiar dacă monologul lui Cio-Cio-San, aria Laurettei sau La Wally nu sunt partituri comune. Plus prezența scenică impecabilă şi cu evidente trăsături aristocratice.

Seara s-a încheiat cu un spectacol de balet oferit de coregrafa ieşeană Cristina Todi-Iuriciuc. Învățăceii Liceului de Artă „Octav Bancilă“ şi un grup de balerini angajați ai Operei din Iaşi au oferit un spectacol grandios, elaborat, plin de culoare şi farmec. În paralel, în piața centrală a municipiului Roman, a avut loc un concert ce a stat sub semnul omagierii marelui dirijor Sergiu Celibidache.

Şi a fost...

La început, aşa cum se obişnuieşte,... cuvinte. Cu toate acestea, programul propus, dirijat cu pedanterie de Gheorghe Costin, a fost rezonabil. De la celebrul „Panis angelicus“ de Cesar Franck, sau pretențioasa arie „Ombra mai fu“ din opera „Xerxes“ de Handel, interpretate cu sobrietate de basul Theodore Coresi, la „Dansurile polovtiene“ ale lui Borodin. O revelație a produs tânărul violonist sucevean Cristian Ruscior care, la numai 18 ani, după 6 petrecuți la Viena sub influența şcolii ruse a maeştrilor lui, a făcut dovada unei tehnici impecabile, unei intonații exacte, plină de acuratețe şi a unei sonorități de excepție, chiar dacă repertoriul conjunctural nu a fost unul pe măsură.

Şi a fost... Ce a rămas din acestea toate până la urmă? Dincolo de scena părăsită în întuneric şi scaunele goale veghind stingher piața pustie? Nu ştim! Uitați-vă în suflete!

Ion AMIRONOAIE

Din toamnă, poveşti... cu cântec! (III)

Tot despre ediţiile muzicale „Lumea şi noi”, care vor rula din toamnă la TVR Internaţional (în reluare şi la TVR Cultural) este vorba şi în acest episod.

La Paris n-am ratat parcul „Disneyland” unde director muzical este **Vasile Şirli**, fostul director optzecist de la Electrecord. O perioadă despre care şi-a amintit cu mare plăcere, ca şi de aceea în care – solicitat de Tudor Vornicu – a creat muzica filmului „Astfel” realizat de Constantin Chelba cu grupul coral „Song” în 1979. Emisiunea iterează şi prima sa etapă pariziană, când a lucrat atât muzică de teatru (Silviu Purcărete, Petrică Ionescu, continuând până în prezent) cât şi pentru televiziune, cinema, film industrial. Fireşte, muzica parcului îi ocupă cea mai mare a timpului, deopotrivă pentru creaţie, aranjament, orchestraţie, având la îndemână cei 38 de muzicieni prezenţi permanent şi o echipă în propriul studio de înregistrări. Nu o dată (ca de exemplu iarna) în parc s-au făcut auzite aluzii la colindele româneşti, la „Ciocârlia” şi în general la arhetipurile noastre muzicale cu valoare universală. Altfel, atmosfera emisiunii filmate pe străzile animate de parade şi spectacole este indescriptibilă.

În aceeaşi zonă, la Disney Channel, am dat de un inginer de sunet care şi-a început cariera în 1990, atunci când a rămas în Franţa după turneul şi înregistrarea primului disc „Cargo”, chitaristul **Adrian Popescu**. Ediţia este ilustrată şi de imagini optzeciste cu prima sa trupă „Metamorf”, dar şi de clipurile şi concertele cu actuala sa formaţie, „Locatarii” (cu acţiune în România, condusă de fostul coleg Tavi Iepan, de la Hamburg!). Adi şi-a înjghebat un mic studio şi acasă, printre jucăriile celor doi copii şi... vine din ce în ce mai des în România.

În Amsterdam trăieşte, din 1992, **Eugen Gondi**, probabil cel mai important baterist din jazz-ul românesc al anilor ’70-’80. Zilnic, în nordul metropolei olandeze, timişoreanul vine de la muncă (este angajat ca restaurator al Muzeului Regal) la atelierul său, unde are instalat şi setul de tobe. A scos un disc cu o trupă internaţională, are un trio (cu doi olandezi, la rândul lor artişti plastici) cu care repetă, nu a lăsat deoparte nici plastica. În 1995 a câştigat un mare premiu, de pe urma căruia a trăit bine doi ani. A prestat tot felul de munci (inclusiv necalificate), dar şi-a păstrat independenţa. Astfel că şi acum îşi permite să nu creeze pentru vânzare. La pensie nu va avea prea mult de adunat din Olanda, din România (după 21 de ani) nici atât, aşa că... mai are dreptul la un concurs. Studiază la tobe ca pe vremuri şi face minuni în bucătărie, tot o chestie de gust artistic!

Nu mi-a fost uşor s-o găsesc pe **Anca Vijan Graterol**, lidera trupei „Catena” din anii ’70, la Hanovra. Cântă în toată Germania cu mai multe trupe, lucrează şi în studioul personal. A refăcut şlagărul de

Eugen Gondi

pe vremuri „Opatina” (apărut pe disc ca „Dorinţa”) cu prietenul său, Osssy Pfeiffer (poliinstrumentist), iar echipa TVR a filmat astfel şi un clip inedit. M-a impresionat şi faptul că Anca predă după o metodă proprie. E vorba de trupe rock tinere, pe ai căror componenţi îi obişnuieşte cu toate instrumentele, cu modul în care se înregistrează, producţie, show. Sâmbătă 14 august invitata Ancăi era Păuniţa Ionescu, iar eu realizam că în cei patru ani de colaborare (unul în România, trei în Germania), cele două muziciene n-au arătat ţării natale tot ce-aveau de cântat şi că poate în octombrie, când se anunţă diverse gale ale rockului românesc, n-ar fi un capăt de ţară să le invităm la Bucureşti.

Doru IONESCU

Eugen Ungureanu
FAVORIT
TELEVIZIUNEA CÂNTECELOR NOASTRE
In fiecare Vineri ora 18.00:
Star Musik cu Eugen Ungureanu
si reluare sambata
ora 10.00 dimineata
www.tvbucuresti.com

Din nou acasă

Octavian URSULESCU

Într-o recentă emisiune TV l-am auzit pe Fuego spunând, cu amărăciune, ceva absolut surprinzător: că el, tânără vedetă solicitată intens pretutindeni în țară şi peste hotare, nu este niciodată invitat la Turda, oraşul său natal, care în mod normal ar trebui să se mândrească cu o asemenea celebritate locală! Dar ştiți cum e, nimeni nu e profet în țara lui... O spun în cunoştință de cauză, fiindcă în 30 de ani de carieră n-am fost niciodată invitat de oficialitățile județului meu natal, Mureş, să prezint acolo un spectacol! Acelaşi regret îl încearcă şi conjudețenele mele, Eva Kiss şi Sanda Ladoşi. Şansa de a ajunge din când în când acasă, pe meleagurile unde m-am născut şi am copilărit, mi-o oferă însă de câțiva ani „regele viorilor", cum i se spune în Reghin, deputatul Vasile Gliga. Om al locurilor, adorat de mureşeni pentru tot ce face pentru ei, preşedintele Federației române de dans sportiv este implicat activ într-o serie de proiecte culturale majore, prin care această zonă mirifică este mai cunoscută în lume. Aşa am ajuns să prezint, pentru a doua oară consecutiv, în frumosul meu costum popular, amplul Festival al Văii Gurghiului, pentru cei atât de dragi mie. Acolo, mai sus de comuna Ibăneşti, unde am atâția prieteni, mai precis în locul numit „La Fâncel", aşezat blând între dealuri împădurite, a avut loc a 5-a ediție a manifestării. Organizatori au fost şi de această dată Asociația comunităților Văii Gurghiului (Reghin, Gurghiu, Ibăneşti, Hodac, Solovăstru), Instituția Prefectului județului Mureş şi Consiliul județean. De altfel, la festivitatea de deschidere, binecuvântată de Î. P. S. Andrei, arhiepiscopul Alba-Iuliei, au urcat pe scenă numeroase personalități, în frunte cu deputații Vasile Gliga şi Ciprian Dobre, prefectul Marius Paşcan, vicepreşedintele C. J. , Cristian Chirteş, plus primarii localităților organizatoare.

Practic, în cele trei zile de festival, ne spune directorul acestuia, Nelutu Gliga (nume foarte frecvent în zonă, dovadă că între el, deputat şi patronul postului TV care a transmis în direct nu este nici o legătură de rudenie!), au fost pe ospitalierul platou peste 15000 de spectatori, între care şi un grup de turişti din Franța, vrăjiți de tradițiile folclorice din zonă. Cele două zile „pline", de dimineața până după miezul nopții, au fost completate de o „uvertură" cu program „live" de discotecă (trei formații locale) pentru tineret. Vorbim despre o sărbătoare complexă, cu concursuri de fotbal, pescuit, tăiat şi fasonat lemne, orientare turistică coordonat de Dionisie Roşca (cu participare internațională – din Norvegia şi Portugalia), demonstrații de karate şi culturism. Dar, se înțelege, publicul a fost atras ca de un magnet de ceea ce se petrecea pe scena mare (Coco Sound, Braşov), cu peste zece ore de program zilnic. Nici nu ştii la ce să te opreşti mai întâi, într-atât de diversă şi de spectaculoasă a fost participarea. Iată de pildă Orchestra de muzică populară (alcătuită numai din tineri cu studii muzicale, cu partitura în față!) a Casei municipale de cultură „Eugen Nicoară" din Reghin – conducerea muzicală Ioan Conțiu, aranjamente Dan Fiilöp: câteva reprize instrumentale, talentați tineri solişti vocali (Maria Grama, Cosmin Cotîrlă, Alexandra Crişan, Cristina Farcaş), dar şi remarcabilul rapsod popular Vasile Crişan (bucium, tilincă, frunză, fluier). Tot la un nivel apropiat de cel profesionist s-a situat orchestra

"Mugurelul" a Şcolii de muzică din Reghin, dirijată de profesoara şi violonista Diana Stoica. N-au lipsit de la întâlnirea cu publicul ansamblul de dansuri populare din Gurghiu (îndrumat de Maria Ciurba), cel maghiar din Glăjărie, „Picătura de rouă" (Istvan Vass), ansamblul „Rugutu" din Gurghiu, „Dor solovăstrean" (Maria Bogdan), „Doina Mureşului" din Reghin (coordonator Valeria Frandeş, coregraf Radu Grama), „Mureşelul" (coregraf Florin Cerchedi, solişti Beatrice Oprea, Narcisa şi Teodor Togorean). Ca de obicei, ansamblul „Hodăceana" (Ioan Feier), filmat şi fotografiat de zor de francezi, a impresionat în ambele zile cu un program de mare complexitate: dansuri antrenante (coregrafi Dumitru Bucin şi Marius Pop), venerabilii fluieraşi cu media de vârstă de... 70 de ani (Ioan Frandeş), solistele vocale Violeta Man şi Mădălina Suciu. La fel de aplaudate, uneori ovaționate, au fost evoluțiile autenticilor artişti de la Şcoala generală din Glăjărie (Aurora Benkö), formația de dansuri cu copii începători „Ibăşteana" (coregraf Marius Pop),ansamblul, maghiar de această dată, al şcolii din Glăjărie, îndrumat de Teri Szasz (cu un valoros trompetist adolescent, Norbert Szasz), ansamblul „Hora" din Reghin.

Irina Loghin

Se înțelege, cum localnicii îşi iubesc artiştii, n-au lipsit soliştii cunoscuți şi apreciați în zonă: Doru Pop, Ioan Dordoi, Răzvan Năstăsescu (ultimii doi din zona Sibiului), Anuța Toncean, Maria Neag, Laura Man Uilăcan, Sorin Pantea. O adevărată demonstrație de profesionism a oferit cunoscutul ansamblul „Mureşul" din Târgu-Mureş, condus de experimentatul Titi Boantă: dansuri

excepționale, plus cunoscutele soliste vocale Leontina Pop, Dorina Oprea, Maria Sântean Faghiura. Şi iată că am ajuns la vedetele care au conferit o dimensiune şi o culoare aparte festivalului, mai multe şi mai faimoase decât anul trecut – o performanță pe timp de criză. Pentru ele mulți spectatori au bătut cale lungă special pentru a-i vedea şi asculta (Aurica şi Vasile au lăsat fânul neîntors la Ibăneşti pentru a-l aplauda pe Robert Târnoveanu!), ceea ce spune totul despre inspirația organizatorilor. Înafara frumosului sibian de care am amintit, Robert Târnoveanu (venit, ca un artist care se respectă, cu propria formație), publicul i-a aşteptat cu nerăbdare pe doi dintre cei mai îndrăgiți artişti din Transilvania, taragotistul Dumitru Fărcaş şi interpretul Aurel Tămaş, clujeni amândoi. Acesta din urmă a evoluat alături de formația sa „Doruri transilvane", cântând şi muzică uşoară şi fiind bisat în repetate rânduri. Fărcaş a emoționat până la lacrimi, păcat că a renunțat la minunatele sale recitative, în schimb Tămaş s-a dovedit un entertainer de clasă. Şi pentru a nu crede cumva că mureşenii mei dau dovadă de patriotism local, au înfierbântat atmosfera doi monştri sacri, Irina Loghin (păcat că aceasta a cântat la orele 16, pe căldură, publicul o aştepta seara...) şi inepuizabilul Benone Sinulescu. Irina a urcat treptele scenei pe reuşita parafrază după rapsodia enesciană datorată lui Romeo Negoiasă de la „Alesis", „Bună seara, dragi români", în timp ce „nea Benny" şi-a promovat repertoriul etno rezultat din colaborarea cu

valoroasa formație „Millenium" din Chişinău... Finalurile fiecărei seri au fost rezervate tinerilor, cu trei trupe din zona pop – rock. Dacă Icar, din Făgăraş, îşi construieşte abia acum o carieră națională, celelalte titulaturi au justificat pe deplin încrederea organizatorilor. Alin Oprea şi „Talisman" au fost „în vână", trecând în revistă toate succesele proprii din cei mai bine de zece ani de activitate, dar şi piese preluate de la Phoenix. Paul Ciuci, Aurel Vasilescu şi mai noii lor colegi de la Compact au rescris pentru entuziaştii spectatori legenda unei epoci, cu hit-uri fredonate de mici şi mari. Din păcate programul în ultima seară s-a lungit nepermis, ajungându-se să se tragă focurile de artificii în... timpul recitalului gruplui Compact, ceea ce nu se face! Din acest motiv a fost anulat şi momentul festiv final, în care Vasile Gliga, Marius Paşcan şi celelalte notabilități urmau să-şi ia rămas bun de la public, dându-ne întâlnire anul viitor. Cauza trebuie căutată în repetarea unor nume în cele două zile (dans maghiar din Glăjărie sat, V.Man, „Hodăceanca" - recital prea lung), dar şi în introducerea, de către postul local Gliga TV (care transmite totul în direct, fără a avea vreun contract cu vedetele invitate!), a unor concursuri lungi, fără nici o legătură cu festivalul. Dintre acestea, doar cel intitulat „Cel mai autentic costum popular" şi-a justificat pe deplin programarea. Suntem siguri însă că Neluțu Gliga şi celelalte persoane implicate în organizare vor pune pe hârtie pentru ediția a 6-a un „desfăşurător" impecabil, cu alte surprize de proporții!

Ştefan Bănică – album cu premii

Ştefan Bănică a intrat în studio, unde, împreună cu trupa sa, înregistrează piesele pentru noul album, ***"Super-love"***. Va fi al treisprezecelea său disc de autor şi va conține în total 12 piese: 11 cântece noi plus hitul *"Super-love"*. Noul material discografic vine cu multe surprize plăcute: cântece de dragoste - ***"Strânge-mă-n brațe", "Gustul dragostei", "Nu trece zi", "Dragostea doare", "Ce frumoasă eşti azi".*** dar şi compoziții care ies din acest context, piese satirice cu texte usturătoare sau unele cu mesaj social care reflectă realitatea zilelor noastre. O piesă cu o semnificație aparte este ***"Cântec pentru Violeta",*** compusă de Ştefan special pentru fetița sa, Violeta.

"Este un album care mă reprezintă în acest moment, cu experiențele acumulate de la ultimul album şi până în prezent" – Ştefan Bănică.

În strânsă legătură cu noul album se desfăşoară **Campania Super-love**, gândită în două etape: prima va dura până la evenimentul de lansare a albumului, din toamnă. Oricine se înscrie până atunci pe site-ul **www.stefanbanica.ro** poate deveni câştigătorul primei etape şi va fi invitatul special al lui Ştefan Bănică la evenimentul de lansare a noului album, unde va primi primul disc cu autograf şi o excursie împreună cu persoana iubită oferită de Automobile Bavaria Group, la Centrul BMW Welt din München.

Din toamnă şi până în decembrie va avea loc a doua etapă a campaniei, dedicată celor care vor cumpăra discul "Super-Love" şi se vor înscrie pe site folosindu-se de seria şi numărul unic de pe disc. Ei vor avea astfel şansa de a primi Marele Premiu, un BMW X1.

Gabi MATEI

Teatru, muzică şi dans în aer liber

Ioan SĂTMĂREANU

Succesul premierei spectacolului „Primăvara Magnoliilor" avea să marcheze şi inaugurarea oficială a Grădinii de Vară „Giuleşti" a Operei Comice pentru Copii (director Smaranda Oţeanu-Bunea), eveniment la care au fost prezenţi Raoul, Deea şi Dinu Maxer, compozitorul Jolt Kerestely, Eva Kiss şi Radu Constantin, Oana şi Viorel Lis, Carmen Pleşea, Natalia Guberna, Valer Răileanu (ex TODOMONDO) sau actorul Gabirel Fătu. Acesta, alături de Deea şi Dinu Maxer sau Oana şi Viorel Lis au ţinut să revină după numai o săptămână la un alt spectacol de top al actualei stagiuni. Este vorba despre musicalul „Coana Chiriţa", cu Stela Popescu în rolul principal. Grădina „Giuleşti" a devenit arhiplină, iar actriţa Adriana Trandafir şi soţul său şi-au găsit cu greu locuri printre spectatorii mari şi mici. Musicalul realizat după "Chiriţa în provincie" de Vasile Alecsandri şi regizat de Cristian Mihălescu, pe muzica lui Alexandru Flechtenmacher, este unul dintre succesele incontestabile ale actualei stagiuni a Operei Comice pentru Copii.

Eva Kiss şi Stela Popescu

Deloc întâmplător, ambele spectacole au fost solicitate şi prezentate recent la cea de-a VI-a ediţie a Festivalului Românilor de la Nürnberg organizat de Asociaţia Culturală "ROMANImA" condusă de Doina şi Vasile Dolbea. Invitată de onoare a fost marea actriţă Stela Popescu. Evoluţia artiştilor Operei Comice pentru Copii avea să fie răsplătită cu Marele Premiu „BRAVISSIMO", iar mezina trupei, tânăra solistă Roberta Enişor a fost distinsă cu Premiul pentru „Cel mai tânăr şi talentat solist". Chiar dacă Stagiunea 2010 se va relua după 1 octombrie, Opera Comică pentru Copii este din nou invitată la Festivalul Internaţional al Artei Lirice, unde, pe 29 septembrie, va prezenta pe scena Sălii Thalia a Filarmonicii de Stat din Sibiu musicalul „Bărbierul din Sevilla". Regia spectacolului în care joacă şi Pompei Hărăşteanu este semnată de Cătălin Voineag. Încă din 2005 Opera Comică pentru Copii este invitată de onoare la binecunoscuta manifestare cultural-artistică, unde a prezentat cu acelaşi mare succes spectacolele „Coana Chiriţa" (2005) şi "Piatra din casă" (2007) – musicaluri cu Stela Popescu în rolul principal, „Figaro" de Giovanni Paisiello (2006), "O noapte furtunoasă" (2008), un musical de Roman Vlad, şi „Gianni Schicchi" de Giacomo Puccini (2009).

Residence Deejays & Frissco

După ce a cucerit publicul din România şi pe cel internaţional cu primul lor single, Residence Deejays & Frissco şi-au adjudecat un nou succes: Peter Rauhofer, remixerul oficial Madonna, Justin Timberlake, Depeche Mode, Elton John, Jennifer Lopez, Whitney Houston, George Michael, a realizat un remix pentru "Sexy Love". El a păstrat în remixul lui elemente "sample" originale din piesă, reuşind cu succes să o adapteze la piaţa clubbing din S.U.A.

Residence Deejays & Frissco vin cu o nouă surpriză pentru fanii lor: cel de-al doilea videoclip, pentru piesa "Lovely Smile", filmat la Vulcanii Noroioşi. Clipul promite să surprindă audienţa cu efecte 3D, un concept futurist şi personaje pline de sex-appeal, regizor - Mihnea de Vries.

Vanessa, show total

Iulian CÂRNU

Premiul pentru show acordat de revista „Actualitatea Muzicală” la puternicul festival național de muzica ușoară „Glasul speranțelor” de la Techirghiol a venit ca o recunoaștere a faptului că solista de 12 ani Vanessa Caroline Culeafă din Constanta s-a detașat clar de partenerii de concurs prin complexitatea prestației scenice. Ea însăși excelentă dansatoare (practică și gimnastica aerobică la nivel de performanță), pentru cele două melodii din concurs a apelat, în funcție de specificul fiecăreia, la colegi dansatori, atât din domeniul dansului sportiv, pentru piesa lentă, cât și al celui modern, pentru cea ritmată. De altfel, în primii ani cariera muzicală a înzestratei interprete s-a împletit cu practicarea dansului modern. Spre exemplu, la festivalul de muzica ușoară „Steluțele mării” de la Constanta a obținut anul trecut premiul 3 cu trupa de dans „Sport and Stage”, în care le-a avut alături pe colegele sale Lorena Tincu și Andreea Scântee. În palmaresul ei mai strălucesc premiul pentru cea mai bună interpretare vocală și coregrafică la un mare festival internațional desfășurat la Ljubljana, în Slovenia. De asemenea este multiplă laureată a festivalului de dans modern de la Focșani. Campioană națională la gimnastica aerobică, micuța Vanessa intenționează să-și continue performanța și pe tărâmul muzicii ușoare… Este elevă în anul 3 la clasa de canto de la Școala populară din Constanța, fiind apreciată de profesorii săi pentru seriozitatea și pentru pasiunea cu care iubește muzica ușoară românească. La Techirghiol a interpretat două creații de Gabriela Sauciuc Cicone, dar are în repertoriu și lucrări aparținând compozitorilor săi preferați, Horia Moculescu, Marcel Dragomir, Cornel Fugaru, Marius Țeicu, Eugen Ungureanu. Binecunoscută telespectatorilor în urma aparițiilor de la DDTV și TV Neptun, difuzată intens la Radio Constanța, Vanessa Caroline Culeafă are tot dreptul să viseze, în urma acestui prestigios premiu, la o carieră națională de mare succes!

Trofee pentru Andreea

Marius GHERMAN

Sunt cunoscute performantele internaționale ale câtorva dintre copiii-minune ai muzicii noastre ușoare. Între ei, la loc de cinste se afla băcăuanca Andreea Tuduriu, despre care am mai scris. Iată că după succesele remarcabile din Macedonia sau Ungaria, micuța vedetă a adus noi succese culorilor României. Mai întâi a dominat cu autoritate puternicul festival internațional „Little Stars”, care s-a desfășurat timp de cinci zile la Sankt Petersburg, în Rusia. Au concurat copii extrem de bine pregătiți din 10 țări, surclasați însă de Andreea noastră, care a cucerit premiul I. Nici nu s-au stins bine ecourile acestui triumf, că Andreea Tuduriu a luat drumul Ucrainei, pentru a lua parte la o altă manifestare de amploare – Festivalul internațional „Majbutnje kraini” de la Mariupol. De această dată băcăuanca a avut-o alături și pe buna ei prietenă Andreea Dragu din Constanța; cele două au dominat secțiunea grupuri, obținând premiul I, sub titulatura „Double A”! Concurând și individual, Andreea Tuduriu și Andreea Dragu au mai plecat în tolbă și cu câte un premiu II fiecare! Ehei, dacă ne-am putea lăuda și la „seniori” cu asemenea triumfuri...

Deea, pe val

Mihai CHIHER

Chiar că se potriveşte acest „pe val" din titlu, legat de apariţiile frecvente şi consistente pe scenă şi pe micile ecrane, dar şi faimoasei ceremonii nupţiale de pe plajă, când ea şi soţul său, Dinu Maxer, au apărut din spuma mării, călare pe un armăsar alb… A fost nunta cea mai mediatizată din ultima vreme, iar dacă vântul şi ploaia nu interveneau, fru-moşii miri ai muzicii uşoare mai aveau pregătite câteva surprize. Superba Deea Maxer este Vărsător, are numai 20 de ani, dar cântă de la 16. După ce a absolvit Colegiul de arhitectură "I. N. Socolescu" a devenit studentă la Facultatea de Jurnalism, fiind deja în anul III. Cum spuneam, a început să cânte în anul 2006, în cadrul trupei „Ispita", manageriată chiar de Dinu Maxer. Din anul următor cântă în duet cu actualul ei soţ, cea dintâi melodie de succes fiind „Me and You". Chemându-se atât de sugestiv, „Eu şi tu", piesa le-a permis celor doi să facă pentru prima dată publică relaţia lor. Următorul hit a fost „Come and Love Me", care a beneficiat şi de un video-clip filmat pe un ţărm (au ei ce au cu marea!) de vis, în Egipt. La atât de mediatizata nuntă din 2008 în loc de „valsul mirilor" au cântat, fireşte în duet, cunoscuta melodie „Un vis împlinit". Mereu în căutare de ceva nou, Deea şi Dinu Maxer şi-au „actualizat" anul trecut stilul, răspunzând cerinţelor actuale ale pieţei. Este vorba de noul proiect, gen club, MDC feat. DEEA, care înglobează înafara celor doi un DJ şi două dansatoare. Toate melodiile amintite au şi video-clipuri extrem de reuşite, ce pot fi admirate pe www. dinumaxer. com

Anya

Anya şi Jay Ko au fost nr. 1 în România cu piesa "One", apoi cei doi s-au bucurat de acelaşi succes în toată lumea, meodia fiind licenţiată în peste 19 ţări din Europa, dar şi în America, Asia şi Australia.

După acest single care a cucerit topurile radiourilor şi playlisturile cluburilor, Anya a lansat o nouă piesă împreună cu MediaPro Music – "Beautiful World". Cei prezenţi la Turabo Summer Club au avut parte de un show incendiar: timp de mai bine de 40 de minute, artista a susţinut un spectacol 100% live, iar dansatoarele au pus pe jar întreaga audienţă. Lansarea a fost pusă în scenă cu ajutorul unui balon imens în interiorul căruia, printre mii de confetti, a dansat o animatoare.

Pe lângă Anya, pe scenă a urcat şi Park Place, unul dintre cei mai noi artişti din industria muzicală românească. El a deschis şi închis show-ul Anyei cu un recital live, la vioară.

Dorin MANEA

Proms of Delight Music Fest

ELITE ART Club UNESCO reprezentant în România a Jeunesses Musicales International, a adus pentru prima oară ţara noastră conceptul IMAGINE Festival, sub denumirea Proms of Delight Music Fest, deschis tuturor stilurilor muzicale. Comisia pentru Cultură a Consiliului General al Municipiului Bucureşti în parteneriat cu Primăria Municipiului Bucureşti şi ArCuB – Centrul de Proiecte Culturale au sprijinit în calitate de co-organizatori, acest important proiect dedicat tine-rilor. Desfăşurat în 14-15 August la Arenele Romane şi dedicat artiştilor între 12-25 de ani, festivalul s-a bucurat de participarea a 9 formaţii - Phenomenon, Upside Down, MT place, Paradigma, JJ & the Bastards, Sonatic, X-plod, Addiction, Sophisticated Lemons şi a 9 solişti - Alina Eremia, Alexandru Tudor, Ioana Popa, Camelia Stanciu, Livia Tudor, Andrei Leonte, Cristina Săliştean, Alina Mihai, Sânziana Niculae.

Au susţinut recitaluri invitaţii: HADA, Norbert and friends, Beatrice Aurore and the Make Believe Mimers,

Alina Eremia

Cargo şi Iron Maiden

Cu ocazia celui de-al treilea concert Iron Maiden în România, formația Cargo, cea care a deschis evenimentul, a susținut un recital de zile mari în fața a peste 40.000 de oameni ! Este pentru a doua oară când organizatorii şi managementul legendarei trupe engleze aleg pentru deschiderea concertului trupa Cargo.

"Noi am mai cântat cu Iron Maiden şi prima oară când au fost în România. Este o trupă pe care am ascultat-o înainte numai pe discuri sau la radio şi este cu siguranță un punct forte că am cântat cu ei. Publicul a fost la nivelul la care ne aşteptam, poate chiar peste, pentru că cei prezenți veniseră pentru evenimentul Iron Maiden, iar trupa din deschidere în general nu contează foarte mult. Toți cei prezenți au cântat cu noi şi au participat foarte bine la spectacol", a declarat Adi Bărar, liderul formației.

Deşi înainte de show-ul de la Cluj concertaseră la Sziget Festival, unul dintre cele mai cunoscute festivaluri rock din Europa, membrii trupei Iron Maiden s-au simțit excelent la noi în țară, declarând că le place foarte mult publicul din România.

Dan CHIRIAC

No Shave November - câştigători ai edițiilor 2010 ale Festivalului Imagine din Belgia şi Suedia - şi The MARKER – grupul câştigător al Cerbului de Argint 2009.

Organizatorii au pus la dispoziție cazarea şi masa la un hotel din Bucureşti pe perioada 13 - 14 august, iar soliştii şi formațiile selectate au beneficiat de masterclass-uri (gratuite) sub îndrumarea unor artişti-profesori: Cristi Gram – chitară, Crina Mardare-voce, Andrei Tudor –claviaturi.

The Marker

Formațiile pop – rock au prezentat în concurs două piese proprii (de preferat), sau o piesă din repertoriul propriu şi un cover (8 - 10 minute), iar soliştii vocali: o piesălentă şi una antrenantă (cu negativ / live – cu band) (8 - 10 minute)

În competiția pentru premiile Proms of Delight Music Fest – etapa FINALĂ din 15 August 2010 - au intrat 10 finalişti: trupele Addiction, Paradigma, Phenomenon, Sonatic, X-Plod şi soliştii Alina Eremia, Andrei Leonte, Sânziana Niculae, Cristina Săliştean şi Alexandru Tudor.

Conform criteriilor de jurizare, afişate pe pagina "Criterii juriu" - Calitatea muzicală a interpretării - Interpretare şi originalitate - Pregătire şi programare - Mişcare scenică şi comunicare - concurenții din etapa finală a competiției au obținut următoarele note: Secțiunea SOLIŞTI : Alexandru Tudor – 22 puncte, Andrei Leonte – 22,43 puncte, Sânziana Niculae – 21 puncte,Cristina Săliştean – 21,36 puncte, Alina Eremia – 24,43 puncte. Secțiunea TRUPE - Sonatic – 18,85 puncte, Addiction – 19,57 puncte, X-Plod – 21 puncte, Paradigma – 22,86 puncte, Phenomenon – 21,93 puncte.

Aşadar, după cele două zile de concerte live, au fost aleşi să reprezinte România la Festivalul IMAGINE, ediția internațională 2011 de la Bruxelles, câştigătorii Marelui Premiu: pentru secțiunea trupe „Paradigma" (din Sibiu), iar la secțiunea solişti, Alina Eremia. ELITE ART Club UNESCO a acordat 3 premii speciale: solistului Andrei Leonte, trupei „X-Plod", care va concerta ca invitată a Festivalului IMAGINE, ediția internațională 2011 de la Bruxelles, şi trupei „Phenomenon", care va susține un recital în cadrul ediției naționale 2011 a Festivalului IMAGINE din Croația.

Componența juriului a fost următoarea: Preşedinte - Ionel Tudor (compozitor - dirijor Big - Band Radio - profesor), membri - Tommi Rasmussen (producător - Rikskonserter - Suedia), Titus Andrei (producător - Radio România), Atena Columb (PR - Proms of Delight, producător TV), Cristi Gram (chitarist „Phoenix", profesor), Claudiu Ursache (chitarist "The Marker"), Laurențiu Daşcă (Preşedinte Festival, Director Artistic ELITE ART Club UNESCO).

Dorin MANEA

Angela Similea: „Anii '80, vol. III"

Ovidiu Komornyik, la casa sa producție Ovo Music, continuă să ne desfete sufletele retrasând momente magice ale carierei Angelei Similea. Prin volumul trei ajungem în anii '80, poate cei mai „denşi" în şlagăre din cariera de 40 de ani a artistei. Pentru că, iată, doar acest album ar putea fi, el singur, un „Best of", cu hit-uri imense cum sunt „Casa mea", „Voi râde iar", „De ce te uiți la mine", „De singurătate", „Iubeşte-mă, de-ți plac aşa cum sunt", „Trenul galben fără cai", „Grăbeşte-te şi vin", „Noapte, fată cu cercei de smoală", „Eu cu cine-mi joc iubirea", „Nu voi plânge niciodată", „Să fiu o floare", „Mă rog", „Iubite", „Ce-ar fi să fiu"… şi uite că fără să vrem am citat mai bine din cele 20 de titluri! Sunt prezenți în această colecție, practic, toți compozitori care au marcat cariera artistei în acea

perioadă, cărora ea le mulțumeşte în cuvinte din inima, global, în booklet: Ion Cristinoiu, Temistocle Popa, Marcel Dragomir, Marius Țeicu, Marian Nistor, Jolt Kerestely, Mircea Drăgan, Adrian Enescu, Dan V. Dumitriu. O restituire absolut necesară în primul rând pentru melomanul tânăr, care astfel va descoperi un tezaur de frumusețe muzicală de care azi cam ducem lipsă…

Elena Cârstea: „Best of"

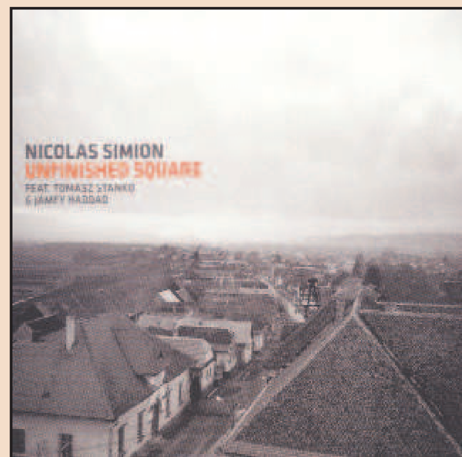
A venit şi pentru Elena Cârstea ora unui bilanț discografic, momentul ales pentru lansarea acestui album fiind prilejuit de venirea în țară după cunoscutele probleme de sănătate, când toți colegii, dar şi oamenii simpli, au dovedit o emoționantă solidaritate. De altfel artista le mulțumeşte tuturor, în booklet, în cuvinte calde,

insistând pe drept cuvânt asupra lui Ovidiu Komornyik, care face imens pentru muzica uşoară românească la casa sa de producție, Ovo Music (dacă ar avea pe cineva să se ocupe şi de „bunul de tipar" ar fi minunat!). Sunt aici 12 compoziții ale interpretei, în frunte cu „Ochii tăi", „Nu sunt perfectă", „Gelozie", „Baby, baby", dar şi creații ale unor compozitori binecunoscuți. Astfel, putem reasculta interpretări de excepție ale unor titluri aparținând unor George Grigoriu („Eternitate"), Ionel Tudor („Anotimpuri", „Faleze", „E ceva ce-mi place"), Mircea Drăgan („Nu te lăsa", „Te iubesc"), Dan Iagnov („Mâine"), Cristian Faur („Don't Be Afraid"). Un album de maturitate, într-un moment de cotitură pentru viața şi cariera Elenei Cârstea; sperăm căvaloroasa artistă, stabilită după cum se ştie în SUA, va continua să compună şi să cânte!

Nicolas Simion: „Unfinished Square"

CD-ul narează, încă din booklet, naşterea şi înfăptuirea proiectului „Unfinished Square", cunoscutul jazz-man român stabilit în Austria, Nicolas Simion (sax tenor şi sopran, tarogato), dedicând piesa „Byzantinian Chant", dar şi albumul, prietenului dispărut Richard Tieber. Sunt pe CD 9 remarcabile creații ale protagonistului, între titlurile în limba engleză înscriindu-se „Doina from Maramuresh" şi „Toba". Un alt nume românesc pe acest album destinat pieței internaționale este cel al lui Radu Marinescu (mixaj şi masterizare, la Acoustic Entertainment Studio din Köln). Nicolas Simion are alături şi de această dată instrumentişti de clasă: Tomasz Stanko (trompetă), Nils Wogram (trombon), Ed Schuller (bass), Jamey Haddad (baterie, percuție), Andreas Mayerhofer (clape), Piotr Wojtasik (trompetă). Disc înregistrat la Popart Studio din Viena. Producător

- Nicolas Simion, producător executiv - Estefan Prodcom, toate compozițiile şi aranjamentele aparținând valorosului jazz-man român.

Cornel Verban Orchestra: „Greatest Hits”

După atâtea „Best of”, ne era dor de un „Greatest Hits”! Măcar de ar ajunge aceste CD-uri pe piața internațională, altminteri e păcat că nu scriem „Cele mai mari succese”... De altfel, ne aducem aminte ca în urmă cu câțiva ani, la o emisiune de la TVR moderată de Ionel Stoica, lui Marcel Pavel şi Cornel Verban, prezenți în studio, li se reproşa că, în ciuda unor calități vocale excepționale, preferă să cânte în restaurante, în limba engleză, nefiind, din acest motiv, cunoscuți marelui public. Marcel Pavel a sesizat justețea reproşului şi, la scurtă vreme, cu „Frumoasa mea” de Ovidiu Komornyik, a devenit o vedetă populară. În schimb Cornel Verban rămâne fidel

muzicii străine, chiar dacă pe CD-ul de față, spre bucuria noastră, include şi trei piese româneşti, cântate impecabil. „Mai dă-mi o zi din viața ta” aparține chiar lui Komornyik (albumul este editat de altfel la casa sa, Ovo Music), aşa încât, cine ştie, poate se va repeta istoria cu Pavel? Celelalte două sunt „Bună şi rea” de Raimond Vancu (de asemenea recording şi mixdown, masteringul fiind semnat de Viorel Andrinoiu), respectiv „Vreau să te uit” de Şerban Georgescu. În rest, o încântătoare călătorie interna-țională, cu hit-uri de neuitat, lansate de Donna Summer, Eagles, José Feliciano, Oscar Benton... Cornel Verban cântă minunat, secondat de cele două frumoase soliste ale trupei (păcat că nu aflam numele lor, nici ale instrumentiştilor...), orchestra „sună” perfect, aşa încât nu ne mai rămâne decât să aflăm... unde mai cântă Verban cu orchestra sa, să mergem să-l ascultăm!

Icar: „Din nou împreună”

La Festivalul Văii Gurghiului, ediția 2010, o impresie excelentă a lăsat celor peste zece mii de spectatori grupul pop-rock Icar, din Făgăraş. Cu acest prilej, ardelenii şi-au lansat noul album, din care se detaşează piesele „Noapte de vis”, „Călătorind”, „Zbor”, „Popas”, „Călătorul”, „Nu mă uita”. Componența formației: Marius Matei – chitară (el este compozitor al unui număr de 7 cântece), Dan „Tzache” Şerban – vocal (lui îi aparțin celelalte 3 melodii), Adrian Pintea – bas, Valentin Bârsan – tobe, Cătălin Chereji – clape. Claviaturi adiționale – Radu Galfi

(în egală măsură inginer de sunet) şi Adrian Rațiu. Un nume relativ nou, care se cere urmărit atent.

Adriana Antoni: „Best of”

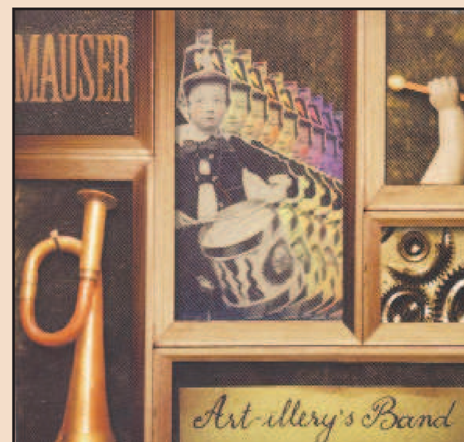
Oricine îți va spune că Adriana Antoni este una dintre cele mai solicitate şi apreciate interprete ale muzicii de petrecere, ea figurând pe drept cuvânt alături de vedetele cu „box office” ridicat ale casei Big Man. Drept care cunoscuta casa de producție i-a editat acest album conținând 14 dintre cele mai cerute cântece ale sale, alese, aşa cum declară însăşi protagonista, pe copertă, chiar de fanii ei. Nu lipsesc gustatele duete cu Tinu Vereşezan („Spune-mi, iubire”) şi Puiu Codreanu („Dumnezeu ține cu mine”), dar şi alte titluri de mare circulație, cum ar

fi „Iubirea mea”, „Mama”, „Doar o lacrimă şi gata”, „Vorba dulce românească”, „Două inimi”, „Mă lupt cu gândurile”. Cu siguranță, un album care va bate recorduri de tiraj.

Mauser: „Art-illery's Band"

Formație de stil indie-brit din Cluj Napoca, fondată de Toma – voce în 2006. La ora actuală alături de el se găsesc Dan – chitară, Cosmin – baterie şi Adi – chitara bas. Albumul (o coproducție Mauser - A&A Records) reflectă prima etapă a dezvoltării artistice a formației, căci cele 11 cântece, au fost compuse în perioada 2006 - 2008. Textier – Toma, cu o excepție - Tristan Tzara (cântece în română, engleză, germană, franceză).

Formația şi-a propus “să abordeze subiecte ce dau stilului alternativ de origine britanică un “flavour” local prin referințe culturale la trecutul zonei transilvane” .

O grupare interesantă, aparte, care merită urmărită.

Stufstock 2010

Florin-Silviu URSULESCU

Festivalul a apărut ca mişcare de protest împotriva capitalismului şi distrugerii spiritului boem al satului Vama Veche, ca o mişcare civică cu scopuri culturale şi ecologice (s-a înfiinţat Asociaţia pentru conservarea ariilor protejate bio-cultural). "Vama trebuie să rămână liberă de orice constrângere, de orice natură ar fi ea", spune Valentino Rudolf, producătorul festivalului.

Primul festival Stufstock a strâns pe plaja din Vama Veche, în anul 2003, peste 15.000 de vamaioţi şi, cu sprijinul mass-media, a devenit unul dintre cele mai cunoscute festivaluri de muzică rock din sud-estul Europei. Stufstock 5 Greenfest a adus în Vama Veche 50 de trupe în patru zile de festival, la care au participat 20.000 de oameni şi 100 de voluntari.

Alături de concertele extraordinare cu care Stufstock-ul şi-a obişnuit publicul, vara aceasta evenimentul (a opta ediţie, între 16 şi 22 august) a deveni mult mai complex şi a susţinut şi alte forme de exprimare artistică devenind „festival ROCKARTE": teatrul, filmul (Filmfest), fotografia (Vama sub lumini de Oscar), literatura, totul sub umbrela eco. Au fost prezenţi elevii şi profesorii de la Rockschool, cu lecţii, concerte şi jamsessions. Festivalul a fost organizat impecabil, în ciuda condiţiilor de criză, de compania Capricorn & Capricorn Productions.

Luna Amară

Ediţia din acest an a festivalului a lansat proiectul Stufstock Newcomers, prin care este promovată şi susţinută muzica artiştilor aflaţi la început de drum. Prima condiţie a concursului a fost ca artiştii care vor să se înscrie să poată susţine un repertoriu propriu de minim 45 de minute. Peste 60 de trupe şi-au trimis demo-urile. La finalul primei etape a jurizării au fost alese 24 de formaţii care au intrat în semifinală şi au concertat în clubul Elephant Pub din Bucureşti. În urma acestui concert, 12 trupe au cântat pe scena Newcomers din Vama Veche. Juriul a fost format din Alex Revenco (Jurnalul Naţional), Mircea Oculeanu (Radio Guerilla), Guido Janssens (fondator Emagic Entertainment în Olanda şi România), Vlad Gorneanu (ZOB), Dana Papadima (Asociaţia Pentru Conservarea Ariilor Protejate Bio-Cultural), Hefe (Bring The Noise), Florin Silviu Ursulescu (Radio Romania Actualităţii, A.M.) şi Aurelian Dincă/ Balauru (Trooper). Genurile abordate de "newcomers" sunt foarte variate, de la metal rock, classic rock progressive, alternative rock sau industrial, la chillout jazz, nu jazz, post punk, indie alternative, reggae, electronic pop.

Cele mai bune formaţii de pe scena Newcomers au fost premiate. Premiul întâi, în valoare de 10.000 de euro, constă în producţia unui album, de la înregistrare, până la lansare şi promovare ulterioară. Premiul al doilea, în valoare de 5.000 de euro, se va concretiza în producţia unui videoclip, iar premiul al treilea, în valoare de 1.500 de euro, aduce formaţiei câştigătoare un kit muzical pentru sala de repetiţii (o staţie de chitară, una de bas şi un set de cinele). Premiul publicului (de popularitate) înseamnă un turneu în cinci oraşe pentru trupa care îl va câştiga, organizat de Capricorn & Capricorn Productions. S-au clasat în ordine White Walls (Constanţa),The Da Da, East Roots, şi au mai fost premiate Schlitz(Cluj Napoca) si Robin and The Backstabbers.

Pe Scena Rock – principală, amplasată pe plajă, au evoluat unele dintre cele mai importante şi iubite trupe din muzica românească. În weekend, de la ora 23 până spre dimineaţă, au cântat Trupa Veche, Byron, Urma, Zdob şi Zdub, iar a doua zi – 3 formaţii Newcomers premiate, Phenomenon, Implant pentru Refuz, ZOB, Altar, Kumm, OCS - Omul cu şobolani, Nicu Alifantis and Zan (inedit moment folk), E.M.I.L., Trooper, Luna Amară. Festivalul s-a încheiat la Baza sportivă, cu tradiţionala petrecere a voluntarilor.

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE EDITURA MUZICALĂ CU SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL ŞI ÎN COLABORARE CU U.N.M.B.

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Director: Costin ASLAM
Redactori:
Mihai COSMA
Octavian URSULESCU
Editorialist: Liviu DĂNCEANU
Consultant ştiinţific: Dumitru AVAKIAN

Semnează în acest număr:
Ioan AMIRONOAIE, Doina ARSENESCU, Dumitru AVAKIAN, Corina BURA, Norela Liviana COSTEA, Sebastian CRĂCIUN, Cleopatra DAVID, Anca FLOREA, Doru IONESCU, Florian LUNGU, Doina MOGA, Tania OLTEAN, Ecaterina STAN, Mircea ŞTEFĂNESCU, Florin-Silviu URSULESCU, Damian VULPE

Pentru ediţia electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacţiei: Bucureşti, Calea Victoriei 141, sect.1, 010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67
E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro
TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL
TEL: 021-410.64.88 ISSN: 1220-742x